

ΤΑΟ-ΤΚΟ
θα πεθάνει!...

99

Ο
Υ
Π
Ε
Ρ
Α
Ν
Ο
Ρ
Ι
Ο
Ι
Ο
Ν

“Ένα αλλόκοτο
φαινόμενο

ΑΥΤΟ που συνέβη σ’ ένα μεγάλο κάμπου του Τέξας, είναι κάτι πρωτάκουστο στην ιστορία της ‘Αμερικής και του κόσμου ολόκληρου.

Δυο συντάγματα είναι στρατοπεδευμένα, τὸ ένα στή μιά και τ’ άλλο στην άλλη άκρη του κάμπου. Κοντά τους, σε μικρά αεροδρόμια, είναι προσγεωμένα αεροπλάνα, με τή μηχανή τους σὲ λειτουργία, έτοιμα νά απογειωθούν.

Τὰ δυο συντάγματα πρόκει-
ται ν’ αρχίσουν μιά μεγάλη
άσκηση. Τὸ ένα αντιπροσω-
πεύει τὸν ἀμερικανικὸ στρα-

τό. Τ’ άλλο αντιπροσωπεύει
ἐχθρικό στρατό, πού έχει δι-
θην εισβάλει στήν ‘Αμερική.

Θά συγκρουσθούν! Θά κά-
νουν ψευτομάχες με άσφαρα
πυρά, με σφαίρες χωρίς βό-
λια, γιὰ νά γυμναστούν οί
στρατιώτες και νά μάθουν τί
πρέπει νά κάνουν όταν, σὸ
μέλλον, πάρουν μέρος σὲ α-
ληθινές μάχες.

Τὰ αεροπλάνα θά κάνουν
ἐπίσης αερομαχίες πάνω ἀ-
πὸ τὸ πεδίο τής μάχης. Τὰ
πολυβόλα τους ὅμως θά ἔ-
χουν σφαίρες χωρίς βόλια,-
έτσι: ὥστε νά μὴν μπορούν νά
καταστρέψουν τὸ ένα τ’ άλλο.

Οί στρατιώτες είναι έτοι-
μοι γιὰ τήν ψευτομάχη. Οί
διοικηταί τῶν συνταγμάτων,

στή μιὰ καὶ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κάμπου, ἐπιθεωροῦν τοὺς στρατιῶτες, πρὶν δώσουν τὸ σύνθημα τῆς μάχης.

Ξαφνικά, τὰ πρόσωπά τους συσπώνται: ἀλλόκοτα. Τὰ μάτια τους ἀστράφτουν ἀπὸ μιὰ παράξενη ἔκφρασι μανίας καὶ δίψας γιὰ αἷμα καὶ γιὰ καταστροφή! Τὸ ἴδιο συμβαίνει γύρω καὶ στοὺς στρατιῶτες!

— Πετάξτε τοὺς ἄσφαιρους κάλυκες!, διατάζουν οἱ διοικηταί! Γεμίστε τὰ τουφέκια, τὰ πολυβόλα καὶ τὰ κανόνια μὲ ἀληθινὰ βλήματα! Ἡ μάχη θὰ εἶναι πραγματική! Θὰ συντρίψουμε τὸν ἀντίπαλό μας καὶ θὰ πνίξουμε κάθε ἀντίστασί του στὸ αἷμα! Ἐμπρός, παιδιὰ!

Τὰ δυὸ συντάγματα, μὲ τὰ ὅπλα γεμάτα μὲ ἀληθινὲς σφαῖρες τώρα, ὁρμοῦν τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο καὶ μιὰ λυσσώδης ἐξοντωτικὴ μάχη ἀρχίζει ἀνάμεσα στοὺς Ἀμερικανούς στρατιῶτες! Ἀμερικανὸς σκοτώνει Ἀμερικανὸ καὶ οὐρλιάζει γι' αὐτὸ ὑστερικά, σὰν νὰ σκοτώνη πραγματικούς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος του!

Τὰ ἀεροπλάνα ἔχουν ἀπογειωθῆ καὶ διεξάγουν τώρα στὸν ἀέρα ἀληθινὲς ἀερομαχίες! Ὁ πιλότος ἐνὸς ἀεροπλάνου, μὲ τὸ στήθος γαζωμένο ἀπὸ μιὰ ριπὴ πολυβόλου, παρατάει τὸ τιμόνι καὶ τὸ ἀεροπλάνο, ἀκυβέρνητο, πηγαίνει καὶ γίνεται συντρίμμα πάνω στὴ βραχώδη πλα-

γιὰ ἐνὸς βουνοῦ.

Ἐνα ἄλλο ἀεροπλάνο χτυπημένο στὴ μηχανή, ἀρπάζει φωτιά καὶ πέφτει φλεγόμενο σὰν πυροτέχνημα! Δυὸ ἄλλα συγκρούονται στὸν ἀέρα καὶ σκορπίζονται ὀλόγυρα σὲ χίλια κομμάτια!

Κάτω, ἡ ἄγρια καὶ ἐξοντωτικὴ μάχη ἀνάμεσα στὰ δυὸ συντάγματα συνεχίζεται μὲ λύσσα.

— Ἐπάνω τους!, βρυχάται ὁ ἕνας συνταγματάρχης. Μὴν ἀφήσετε οὔτε ἕνα ζωντανό!

— Ἐπάνω τους!, οὐρλιάζει ὁ ἄλλος. Σκοτώστε τοὺς ὅλους!

Ξαφνικά, ἐνῶ ἡ μάχη ἔχει φτάσει στὸ κατακόρυφο, ἐνῶ ἑκατοντάδες νεκροὶ ἔχουν κιόλας σκεπάσει τὸ ἔδαφος, μιὰ καινούργια ἀλλαγὴ γίνεται.

Οἱ συνταγματάρχαι, οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ στρατιῶτες συνέρχονται! Τὰ πρόσωπά τους χάνουν τὴν ἀπαίσια ἔκφρασι τοῦ μίσους, τῆς μανίας καὶ τῆς δίψας γιὰ αἷμα!

Κυττάζουν γύρω, βλέπουν τοὺς σκοτωμένους καὶ τοὺς πληγωμένους, βλέπουν τὰ τσακισμένα ἀεροπλάνα καὶ τὰ μάτια τους κι' οἱ ψυχὲς τους γεμίζουν φρίκη!

Σκότωσαν συμπατριῶτες τους! Ἀμερικανοὶ σκότωσαν Ἀμερικανούς, ἔτσι στὰ καλά καθούμενα, χωρὶς κανένα λόγο!

Δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν! Δυὸ κορμιά σωριάζονται χάμω! Εἶναι οἱ δυὸ συν-

τάγματάρχες, που — μὴν μπορώντας νὰ ἀντέξουν στὴν ντροπὴ γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαναν ἄθελά τους — αὐτοκτόνησαν μὲ τὰ πιστόλια τους!

Τὴν ἴδια ὥρα, μέσα στὸν Λευκὸ Οἶκο, στὸ Μέγαρο τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως, στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων, οἱ ὑπουργοὶ εἶναι συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι καὶ κουβεντιάζουν γιὰ τὰ ζητήματα τοῦ Κράτους.

— Πρέπει, λέει ἕνας ὑπουργὸς, νὰ χτίσουμε κι' ἄλλα σχολεῖα! Αὐτὰ ποὺ ἔχουμε τώρα δὲν εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ σπουδάσουν ὅλα τὰ Ἀμερικανόπουλα! Καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ σημερινὰ κτίρια τῶν σχολείων εἶναι πολὺ παλιά, ἀνθυγιεινὰ καὶ γεμάτα ὑγρασία! Πρέπει, λοιπόν, νὰ ἀντικατασταθοῦν μὲ μοντέρνα κτίρια ποὺ νὰ ἔχουν ἀφθονοφῶς καὶ τέλειο σύστημα θέρμανσεως καὶ ἐξαερισμοῦ!

Οἱ ἄλλοι κουνᾶνε τὰ κεφάλια τους χαμογελώντας:

— Ναί!, λέει κάποιος. Πρέπει νὰ χτίσουμε νέα σχολεῖα! Τὰ παιδιὰ εἶναι τὰ λουλούδια, ποὺ μεθαύριο θὰ γίνουν καρποὶ! Οἱ καρποὶ τοῦ ἔθνους μας! Οἱ στυλοβάτες τῆς...

Σὼπαίνει, ἐνῶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του παθαίνουν μιὰ ἀλλόκοτη καὶ τρομακτικὴ ἀλλοίωσι.

Τὰ μάτια του γεμίζουν κάρδια καὶ μίσος. Τὰ χεῖλη του

συσπῶνται ἀπαίσια. Ἡ φωνή του, ὅταν μιλήσῃ πάλι, τρέμει ἀπὸ μανία:

— Νὰ τὰ κάψουμε τὰ σχολεῖα!, οὐρλιάζει. Νὰ μὴ μείνῃ κανένα! Δὲ χρειάζονται σχολεῖα! Ἡ μόρφωσι εἶναι κάτι ποὺ πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν κόσμον!

Καὶ δίνει μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸ πρόσωπο τοῦ διπλανοῦ του!

Μὰ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπουργοὶ ἔχουν πάθει τὴν ἴδια ἀλλαγὴ.

Ἔχουν μεταβληθῆ σὲ μαινόμενους δαιμόνες καὶ ἀνταλλάσσουν γροθιές, κλωτσιές, καρκελιές καὶ μπασιτουιές!

Ἡ αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων τοῦ Λευκοῦ Οἴκου ἔχει μεταβληθῆ σὲ πεδίο συγκρούσεως. Οἱ ὑπουργοὶ μάχονται μὲ λύσσα βλαστημώντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο...

Ξαφνικά, ἡ δαιμονικὴ ἐκφρασις χάνεται ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους. Κυττάζουν γύρω κατὰπληκτοί, μὴν μπορώντας νὰ καταλάβουν τί ἦταν ἐκεῖνο, ποὺ τοὺς ἔκανε νὰ χτυπηθοῦν μεταξύ τους...

**Κοντοσοῦτης
ἐναντίον Κοντοσοῦτη!**

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ τῶν Ὑπερανθρώπων, ὁ κωμικὸς νάνος Κοντοσοῦτης καμαρώνει τόν... ἑαυτὸ του μπροστὰ σ' ἕνα καθρέφτη τοῦ σαλονιοῦ.

— Εἶμαι ὠραῖος!, μουρ-

μουρίζει κυττάζοντας το αντικαθρέφτισμά του. Είμαι μοιραίος! Είμαι καταπληκτικός! Άπορώ πώς οι έχθροι του κόσμου δεν παθαίνουν... συγκοπή όταν με αντικρύζουν! Εγώ ό ίδιος νοιώθω μιὰ τρεμούλα στα γόνατά μου κάθε φορά που βλέπω τὴ φάτσα μου στὸν καθρέφτη! Κύτταξε μάτια! Λες και ξεσκοντίζουν... κεραυνούς! Κύτταξε στόμα! Λες και είναι έτοιμο νά... μασήση σίδερα! Κύτταξε μύτη! Λες και είναι... έμβολο αρχαίου πολεμικού πλοίου! Όταν ζαρώνω

Και ό νάνος αρχίζει νά γρονθοκοπά τό... πρόσωπό του!

νω τὰ φρύδια μου, συνεχίζει ό κόσμος! Όταν τό πρόσωπό μου σκυθρωπάζει, μπόρες ξεσπούν πάνω στη γή! Όταν χαμογελώ όι κάμποι τῆς γῆς γεμίζουν λουλούδια και τὰ δουνά πρασινίζουν! Όταν... Άγιοι Πάντες! Τί είναι αυτό που παθαίνω;

Τό πρόσωπο τού Κοντοστούπη είναι τώρα σωστό πρόσωπο σατανά!

— Άχά!, κάνει ό νάνος με φωνή τόσο άγρια, ώστε δέν τὴν άναγνωρίζει ούτε ό ίδιος. Ποιός είναι αυτός που με κυττάζει έτσι; Πάμε νά με κυττάζης!

Και σαλεύει άπειλητικά τὴ γροθιά του πρὸς τό... όμοίωμα του που φαίνεται μέσα στὸν καθρέφτη!

— Μὴ με κυττάζει, εἶπα! ούρλιάζει πάλι. Τί; Πώς; Δικαίωμα σου είναι νά κυττάζης; Τόν κακό σου τόν καιρό!.... Τί; Έχεις δικαίωμα νά χρησιμοποιήσ τὰ μάτια σου; Τί νά τὰ κάνης, άφού τὰ έχεις; Νά τὰ βγάλης, άγαπητέ έμου! Νά τὰ βγάλης! Ά, μά δέν ύποφέρεσαι! Νά!

Και δίνει μιὰ γροθιά στὸν άνύπαρκτο αντίπαλό του. Ό καθρέφτης γίνεται κομμάτια και, φυσικά, τό όμοίωμα χάνεται!

— Θρασύδειλε!, γρυλλίζει ό Κοντοστούπης. Μιὰ γροθιά σουδωσα και χάθηκες! Εἶσαι ό πιό φοβισιάρης άνθρωπος που γνώρισα ποτέ!

Και τότε ό νάνος κάγει κάτι παράξενο. Μὴν μπορώντας

νά ικανοποίηση διαφορετικά τη δίψα που νοιώθει για επίθεσι και καταστροφή, στρέφεται εναντίον του ίδιου... του εαυτού του!

Ἀρχίζει νά γρονθοκοπή τό... πρόσωπό του!

— Νά! μουγγρίζει. Νά, γιά νά καταλάβης! Νά, γιά νά μάθης! Νά, γιά νά...

Σωπαίνει. Ἀπό ἔξω, ἀπό τῆ θεράντα καί τόν κήπο τοῦ σπιτιοῦ, φτάνουν ὡς τ' αὐτιά του παράξενοι κρότοι καί ἄλ λόκοτες κραυγές. Κάποια μάχη γίνεται ἐκεῖ ἔξω. Ὁ νόσος δέν ἀφήνει τὴν εὐκαιρία νά πάη χαμένη.

— Γιούχουσου!, οὐρλιάζει. Ἔρχομαι!

Καί, μ' ἓνα πήδημα, βρίσκειται στῆ θεράντα.

Ἐκεῖ, ἀντικρῦζει ἓνα θέαμα πρωτοφανές.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ἡ Ἀστραπή, ὁ Κεραυνός, ὁ Ὑπερέλληνας καί ὁ μικρὸς Σιμούν, ἔχουν συμπλακῆ σὲ μιὰ τρομακτικὴ σύγκρουσι, μιὰ ἀπίστευτὴ γιγαντομαχία!

Οἱ πανίσχυροι προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος, οἱ ὑπερασπιστὲς τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Δικαίου, μὲ τὰ πρόσωπά τους συσπασμένα σάν πρόσωπα δαιμόνων, μὲ τὰ μάτια γεμάτα δίψα γιά καταστροφή, ἀνταλλάσσουν φοβερὰ χτυπήματα, μουγγρίζοντας ἀπό λύσσα καί πόνο, ἀπὸ μανία καί ἐκδικητικὴτητα!

Ἡ ἀτμόσφαιρα γύρω δονεῖται ἀπὸ τοὺς γδούπους

τῶν χτυπημάτων καί τὸ ἔδαφος κλονίζεται κάθε φορά που ἓνας ἀπὸ τοὺς Ὑπεράνθρωπους, χτυπημένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, πέφτει μὲ βρόντο χάρμα μὲ τὶς αἰσθήσεις του μισοχαμένες!

Ὁ Κοντοστούπης οὐρλιάζει ἀπὸ ἐνθουσιασμό μπροστὰ στὸ θέαμα αὐτό.

— Ζήτω!, ξεφωνίζει. Ζήτω ὁ πόλεμος καί ἡ καταστροφή! Γιούχουσου!

Καί ρίχνεται κι' αὐτὸς στῆ μάχη.

Συναντᾶει πρῶτο στὸ δρόμο του τὸν Κεραυνὸ καί, πρὶν

Οἱ ὑπουργοὶ ρίχνονται ὁ ἓνας πάνω στὸν ἄλλο καί ἀνταλλάσσουν τρομερὰ χτυπήματα!

αὐτὸς προλάβει νὰ ἀμυνθῆ, τοῦ δίνει ἕνα συντριπτικὸ χτύπημα μὲ τὴ γροθιά του στὸ κάτω σαγόνι καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει δέκα μέτρα μακριά!

Ἐπειτα ὀρμάει ἐναντίον τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Ὁ νάνος ἀρπάζει τὸν ἥρωα τῶν ἡρώων ἀπὸ τὸ ἕνα μπράτσο καὶ δοκιμάζει νὰ τοῦ κάνη μιὰ ἐξαρθρωτικὴ λαβὴ ζιουζιτσου.

Μὰ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Ὁ Ὑπεράνθρωπος κάνει λαβὴ στὸν Κοντοστούπη! Τὸ κορμὶ τοῦ νάνου χάνει τὴν ἐπαφή μὲ τὸ ἔδαφος, διαγράφει μιὰ γοργὴ τροχιά στὸν ἀέρα καὶ πηγαίνει καὶ πέφτει πάνω στὴ βεράντα. Πρὶν ὀζαλισμένος Κοντοστούπης προλάβει νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ φοβερὸ κλονισμὸ ποῦ δοκίμασε, νοιώθει δυὸ ἀτσάλινα χέρια νὰ τὸν ἀρπάζουν, τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ σβέερκο καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴ ζώνη, νὰ τὸν σηκώνουν ψηλά καὶ νὰ τὸν ἐκσφενδονίζουν πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀστραπῆς, ποῦ στέκεται εἴκοσι μέτρα πρὸ πέρα.

Ἡ Ἀστραπὴ μὲ τὴ σειρά της, ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὰ πόδια, τὸν στρφογυρίζει καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει πρὸς τὸν Ἑ λ Γ κ ρ ἔ κ ο. Ὁ Ἕλληνας δὲν ἀρπάζει τὸ νάνο. Τὸν ὑποδέχεται μὲ μιὰ γροθιά, ποῦ τὸν στέλνει πίσω στὸν Ὑπεράνθρωπο.

— Γιὰ σταθῆτε!, οὐρλιάζει ὁ Κοντοστούπης. Ἐμένα βρήκατε γιὰ νὰ μάθετε μπά-

σκεῖ - μπῶλ; Γιὰ παράτ'ε με πρὶν θυμώσω καὶ σὰς κάνω ὄλους γυαλιὰ - καρφιά!

Ξαφνικά, τὰ πρόσωπα τῶν Ὑπεράνθρωπων ἀνακοῦν τὴν παλιά, τὴν κανονικὴ ἔκφρασί τους, ποῦ εἶναι γεμάτη καλwsσύνη καὶ σοβαρότητα.

Κυττάζονται κατὰπληκτοί, σταματώντας τὴ μάχη!

— Περιέργο!, μούρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τί ἦταν ἐκεῖνο ποῦ μὰς ἔκανε νὰ χτυπηθοῦμε μεταξύ μας; Ἐγὼ ἔνοιωσα ξαφνικά μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ πολεμήσω, νὰ χτυπηθῶ μ' ὅποιο δὴποτε!

— Τὸ ἴδιο νοιώσαμε κι' ἐμεῖς!, λένε οἱ ἄλλοι.

Τὸ ραδιόφωνο, ποῦ σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διαστήμα μετέδιδε μουσικὴ ἀπὸ τὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ, ἀρχίζει τώρα νὰ μεταδίδῃ:

«Προσοχή! Προσοχή! Θὰ μεταδώσουμε μιὰ συνταρακτικὴ εἴδησι...»

Οἱ Ὑπεράνθρωποι συγκεντρώνονται στὸ σαλόνι μὲ περιέργεια.

Τὸ ραδιόφωνο μεταδίδει:

«Καταπληκτικὰ πράγματα συνέβησαν πρὸ ὀλίγου σ' ἄλλα μέρη τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ κόσμου ὁλόκληρου! Μονάδες τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ συγκρούσθηκαν μεταξύ τους καὶ τὸ ἴδιο συνέβη καὶ σὲ στρατοὺς ἄλλων χωρῶν! Στὴν Οὐάσιγκτων, στὸ Λονδίνο, στὸ Παρίσι καὶ στὴ Μόσχα, οἱ ὑπουργοὶ συνεπλάκη-

σαν μεταξύ τους! Στους δρόμους των μεγαλοπόλεων, οι διασπάτες έκαναν άληθινές μάχες! Γενικά, οι άνθρωποι, όλοι οι άνθρωποι πάνω στη Γη κυριεύθηκαν από πρωτοφανή και ανεξήγητη μανία, που όμως δεν κράτησε παρά λίγα μόνο λεπτά! "Επειτα, όλοι συνήλθαν, άφου όμως προκάλεσαν μεγάλες καταστροφές! Τα θύματα ξεπέρασαν τις δυό χιλιάδες σε νεκρούς και τις εκατό χιλιάδες σε τραυματίες! Οί ζημιές είναι άυπολογίστες!....»

— Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει ό Κοντοστούπης "Ηρθε ή συντέλεια του κόσμου!

«Οί έπιστήμονες δεν μπορούν να εξηγήσουν τó τρομακτικό αυτό φαινόμενο, συνεχίζει τó ραδιόφωνο. Μερικοί ύποστηρίζουν ότι ή όμαδική μανία του ανθρώπινου γένους προήλθε από μερικές νέες κηλίδες, που φάνηκαν πάνω στην έπιφάνεια του ήλιου! "Άλλοι ισχυρίζονται ότι ίσως κάποιος άερόλιθος μπήκε στην άτμόσφαιρα τής Γής και διαλύθηκε, σκορπίζοντας στον άέρα που άναπνέουμε ώρτισμένα άέρια, που προκάλεσαν τήν άλλόκοτη εϋτή άλλαγή των ανθρώπων! "Υπάρχουν τέλος, μερικοί που εκφράζουν τή γνώμη ότι ή όμαδική αυτή μανία είναι άποτέλεσμα τής παρακμής των ανθρώπων....»

Γράμματα
άπό καπνό!

Ο ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ κουνάει δύσπιστα τó κεφάλι του. Δεν μπορεί να δεχτή τις άπίθανες αυτές εξηγήσεις.

— Είναι παιδαριώδη όλα αυτά!, λέει. Κάτι άλλο πρέπει να προκάλεσε τó φαινόμενο αυτό. Κάτι τεχνητό! Κάποιο χέρι ανθρώπου είναι ή αίτία. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι: οί κηλίδες του ήλιου, οί άερόλιθοι και ή παρακμή μπορούν να προκαλέσουν στους ανθρώπους μανία πολέμου και καταστροφής!

Ό Κοντοστούπης κουνάει τó κεφάλι του άπαισιόδοξα!

— Έγώ, είτε βάζω στοίχημα, τή μύτη μου ότι αίτία του κακού είναι κάποιος καινούργιος έχθρός τής άνθρωπότητας! Είμαι βέβαιος ότι... Χριστουλάκη μου! Κυτάξτε εκεί!

Στή μέση του δωματίου, ένα μέτρο πάνω από τó έδαφος, ένα μικρό συννεφάκι καπνού σχηματίζεται.

Ό καπνός σαλεύει, αλλάζει μορφή και γράμματα κάνουν τήν εμφάνισί τους! Γράμματα άπό καπνό.

Οί "Υπεράνθρωποι διαβάζουν:

«Άγαπητοί μου φίλοι,

Πολύ σάς έχω πεθυμήσει!

"Έχει περάσει τόσος καιρός άπό τήν τελευταία μας συνάντησι! Άλλά δεν πειράζει!

Οί παλιές, καλές μέρες του

πολέμου δὲ θ' ἀργήσουν νὰ ξαναγυρίσουν! Ἀρχίζουν οἱ ἐχθροπραξίες! Στὸ διάστημα πού εἴχατε χάσει τὰ ἴχνη μου δὲν ἔμεινα ἀργός. Κατασκεύασα μιὰ μηχανή, πού ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ γεμίῃ πολεμικό μένος τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ σκορπάῃ ἔτσι τὴν καταστροφή, τὸ θάνατο καὶ τὸν ὀλεθρο πάνω στὴ γῆ! Σὰς προκαλῶ, Ὑπεράνθρωποι! Θὰ μπορούσα νὰ ἀφήσω τὴ μηχανή μου νὰ δουλεύῃ καὶ νὰ καταστρέφῃ ἔτσι τὸν κόσμο! Ἄλλὰ δὲ θέλω νὰ τὸ κάνω αὐτό, πρὶν διασκεδάσω λιγάκι

παίζοντας τὸ κρυφτούλι μαζί σας! Μὲ ἐνθουσιάζει ὁ πόλεμος μὲ τοὺς Ὑπεράνθρωπους! Μὲ τρέφουν καὶ μὲ ξανανοιώνουν οἱ συγκρούσεις μαζί σας! Σὰς προκαλῶ, λοιπόν! Σὰς δίνω προθεσμία δώδεκα ὥρων νὰ βρῆτε καὶ νὰ καταστρέψετε τὴ μηχανή μου! Εἶναι κρυμμένη τόσο καλά, ὥστε εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι δὲ θὰ τὴν βρῆτε ποτέ! Ἔτσι, σὲ δώδεκα ὥρες, θ' ἀρχίσῃ ἡ καταστροφή τοῦ κόσμου! Χά, χά, χά!

Δικός σας
ΤΑΟ ΓΚΟ»

Τὰ γράμματα ἀπὸ καπνὸ διαλύονται γοργά.

Γιὰ μερικές στιγμές, οἱ Ὑπεράνθρωποι μένουν ἀσάλευτοι καὶ σιωπηλοί, ἐμβρόντητοι μπροστὰ σ'αὐτὰ πού εἶχαν διαβάσει.

Ὁ Τάο Γκό, λοιπόν! Αὐτὸς ἦταν ὑπαίτιος γιὰ τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο φαινόμενο τῆς ὀμαδικῆς μανίας πολέμου, πού εἶχε κυριεύσει τοὺς ἀνθρώπους! Αὐτός, ὁ παλιὸς ἐχθρὸς τοῦ κόσμου καὶ τῶν Ὑπεράνθρωπων, βγαίνει πάλι ἀπὸ τὸ καβούκι του καὶ ἐνεργεῖ τὴν τρομερώτερη ἐπίθεσί του ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ Καλοῦ!

Ἐνῶ οἱ Ὑπεράνθρωποι εἶναι βυθισμένοι σὲ μαύρες σκέψεις, ὁ μικρὸς Σιμούν, τὸ θαυμαστὸ Ὑπεραγόρι, λέει στὸν Κοντοστούπη:

— Θεῖε Κοντοστούπη, ἔχασες τὸ στοίχημα! Ἐπομέ-

Ὁ Σιμούν ρίχνεται στὰ κάγκελα καὶ ἀρχίζει νὰ τὰ χτυπά, νὰ τὰ σπρώχνῃ, νὰ τὰ τραβάῃ!

νωσ, πρέπει να κόψης τή... μύτη σου!

Βάζουν όλοι τα γέλια και ή άτμόσφαιρα γίνεται πιο εύθυμη.

— Τι θα κάνουμε; ρωτάει ο Ύπερανθρώπος στο τέλος. Έχουμε μόνο δώδεκα ώρες μπροστά μας για να βρούμε την καταραμένη μηχανή του Τάο Γκό! Αν δεν την βρούμε και δεν την καταστρέψουμε, ή Άνθρωπότης είναι χαμένη! Η Γη θα μεταβληθή σ' ένα άπέραντο νεκροταφείο!

Τα βλέμματα όλων στρέφονται προς τον Σιμούν, Αυτός είναι ή ελπίδα των Ύπερανθρώπων και όλόκληρου του Κόσμου! Αυτός, τὸ πεντάγχονο παιδάκι με τις καταπληκτικές πνευματικές ικανότητες, με την αδάμαστη, άτσάλινη θέληση και με τη φοβερή ύπνωτιστική δύναμή του.

— Έχω δοκιμάσει, λέει ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, όλα τα μέσα για να ανακαλύψω τον Τάο Γκό, στο διάστημα που αυτός είχε εξαφανιστή. Χρησιμοποίησα τη συσκευή της τηλεπαθείας που φανερώνει την εικόνα των ανθρώπων που φέρνομε στο νου μας, καθώς και πολλές άλλες εφευρέσεις μου! Μά τίποτα! Ο Τάο Γκό έχει άπομονώσει τόσο καλά τον εαυτό του, ώστε τίποτα δεν μπορεί να τον συλλάβη! Δεν μάς μένει, λοιπόν, παρά ο Σιμούν!

— Ο Σιμούν και ό... Κοντοστούπης, τον διορθώνει ο κωμικός νάνος. Χωρίς έμένα

Ο ψευτο-Σιμούν τραβιέται προς τα πίσω χτυπημένος από τὸ «Στέρεο Φῶς»!

δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα! Τὸ ξέρετε πολὺ καλά αυτό!

Μια θβουρηχτή καρπαζιά από τον Κεραυνὸ κάνει τον Κοντοστούπη να καταπιή τὴ γλώσσα του!

— Σιωπή! φωνάζει ὁ γυιὸς του Ύπερανθρώπου. Ἄφησέ μας να συζητήσουμε λίγο σοβαρά, ἐπιτέλους! Ο κόσμος κινδυνεύει κι' ἐσύ τὸ χαδᾷ σου!

Ο νάνος γίνεται κατακόκ-

κινος από θυμό και ντροπή.

— Κεραυνέ!, γρυλλίζει.

Φαίνεται ότι βαρέθηκες τη ζωή σου και αποφάσισες να αυτοκτονήσεις! Άλλοιώς, δεν εξηγείται το γεγονός ότι τόλμησες να σηκώσεις χέρι έναντιόν μου, όφου ξέρεις ότι όποιος πειράξη τόν Κοντοστούπη πεθαίνει! Έχε χάρη όμως που είσαι πατέρας του αγαπητού μου Σιμούν! Άλλοιώς... Παναγίτσα μου! Με δολοφονούν!

Τώρα οί καρπαζιές πέφτουν βροχή στο κεφάλι του νάνου. Όλοι οί Ύπεράνθρωποι, γελώντας με την ψυχή τους, καρπαζώνουν άγρια τόν νάνο!

— Μή!, ούρλιάζει αυτός σάν να τόν μαχαιρώνουν. Μή και με πιάση τό... γλυκύμου! Μή και μέ...

Ή φωνή του νάνου σβήνει. Ό Κοντοστούπης χάνεται! Έξαφανίζεται όλοτελα σάν να ήταν από καπνό!

Οί υπεράνθρωποι μένουν για μερικές στιγμές κατάπληκτοι μολονότι ξέρουν πολύ καλά ότι ό Κοντοστούπης χάθηκε γιατί τόν άπήγαγε ό Τάο Γκό, ό τρομερός Κινέζος, με τη φοβερή ύπνωτιστική δύναμή του!

Ό Σιμούν, τó θαυμαστό αγοράκι του Κερανού, έχει τεντώσει τó σπαθάτο κορμάκι του. Τά χέρια του και τά χείλη του είναι σφιγμένα με μανία. Τά μάτια του είναι καρφωμένα όλοίσια στο κενό. Τά μέλη του τρέμουν έλαφρά σάν να περνάη από αυτά δυ-

νατό ηλεκτρικό ρεύμα.

Τά χείλη του μισανοίγουν. Ή φωνή του βγαίνει σφυριχτή μέσα από τά δόντια του:

— Βλέπω τόν Κοντοστούπη! Τόν βλέπω! Είναι ντυμένος σάν Κινέζος! Είναι ντυμένος σάν Κινέζος! Είναι μέσα σ' ένα πολυτελές δωμάτιο χωρίς παράθυρα! Είναι... Δεν μπορώ να δώ τίποτ' άλλο!

Κάτι μ' έμποδίζει! Κάτι άπλώνεται ανάμεσα σε μένα και στον Κοντοστούπη και δεν μπορώ να καταλάβω που είναι τó δωμάτιο, όπου βρίσκεται ό Κοντοστούπης! Κάτι σάν όμιχλη σάν καπνός!

Τά...φανταστικά
φαντάσματα!

ΤΑ ΜΕΛΗ του Σιμούν χαλαρώνουν. Τό Ύπεραγόρι άφήνει τó κορμάκι του να πέση έξαντλημένο σε μιá πολυθρόνα. Από τó μετωπό του κυλούν χοντρές σταγόνες ιδρώτα. Ή άνάσα του είναι γοργή σάν να είχε λαχανιάσει από τó τρέξιμο!

— Ήταν κάτι τρομερό! μουρμουρίζει. Ό Τάο Γκό είναι ό πιό μυστηριώδης και πιό άκατανίκητος αντίπαλος που γνωρίσαμε ποτέ! Πάλεψα μαζί του, προσπαθώντας να διασπάσω τόν κλοιό, που είχε τοποθετήσει γύρω από τόν έαυτό του και από τόν Κοντοστούπη, μα δεν μπόρεσα να τόν νικήσω! Κι' αυτό είναι άπογοητευτικό. Γιατί

καταλαβαίνω ότι μόνο με τη δύναμη της θελήσεώς μου, μόνο με μια νικηφόρα μονομαχία του με τόν Τάο Γκò θα μπορούσαμε να περλάσουμε τη συμφορά που απειλεί τόν κόσμο!

‘Ο Σιμούν μένει για μερικές στιγμές σκεπτικός ενώ οί άλλοι γύρω περιμένουν με αγωνία ν’ ακούσουν τί θα πη.

— Θα κλειστώ στο μικρό εργαστήριό μου, συνεχίζει τò ‘Υπεραγόρι, πού έχω χτίσει στην ταράτσα του σπιτιού μας. Έκει θα προσπαθήσω να ανακαλύψω πού βρίσκεται ó Τάο Γκò και ή μηχανή του. Μè με ενοχλήσετε για κανένα λόγο. Μή με διακόψετε, γιατί μπορεί έτσι να καταστρέψετε όλες τις προσπάθειές μου αν τύχη εκείνη τή στιγμή να συλλάβω με τή σκέψη τόν Κινέζο! Έχω μια ιδέα και αν βγή αληθινή...

— Πολύ καλά, λέει ó ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Θα αποφύγουμε να σè ενοχλήσουμε για όποιο δήποτε λόγο. Πήγαινε, Σιμούν!

Τò ‘Υπεραγόρι αποσύρεται. Οί άλλοι μένουν στο σαλόνι του σπιτιού, βυθισμένοι σè σκέψεις. ‘Η Έλσα, ή Λάουρα και ή Έλχίνα είναι στην κουζίνα και έτοιμάζουν τò φαγητό.

Περνάει αρκετή ώρα. Ξαφνικά, ύστερικές κραυγές τρόμου αντηχούν από τò μέρος τής κουζίνας.

— Παναγία μου!

— Θεέ μου!

— Χανόμαστε!

Και στο σαλόνι μπαίνουν με όρμη οί τρεις γυναίκες με τὰ πρόσωπά τους παραιμωφωμένα από φρίκη χειρονομώντας σαν να είχαν παραφρονήσει ξαφνικά! ‘Η Έλχίνα κρατάει μια κουτάλα του φαγητού στο χέρι της και προσπαθεί να χτυπήσει μ’ αύ τήν κάτι στον άέρα.

Οί ‘Υπεράνθρωποι πετάγοντα: όρθιοι και, με μάτια γουρλωμένα από τήν έκπληξη, βλέπουν άλλόκοτες μορφές να μπαίνουν στο σαλόνι πίσω από τις γυναίκες.

Είναι κάτι ίσκιοι! Κάτι παράξενοι ίσκιοι χωρίς καθωρισμένο σχήμα, πού σαλεύουν στον άέρα, κουνώντας τὰ μέλη τους σαν πλοκάμια χταποδιού.

— Είναι φαντάσματα!, ξεφωνίζει ύστερικά ή Έλχίνα. Φαντάσματα! ‘Ηρθαν να μäs ρουφήσουν τò αίμα! Βοήθεια!

‘Ο ‘Υπερέλληνας κινείται με ασύλληπτη γρηγοράδα! Χτυπάει τὰ πόδια του χάμω, έφορμά έναντίον τών ίσκιων και αρχίζει να μοιράζει χτυπήματα με γρηγοράδα άστραπήs.

Τίποτα! Οί γροθίες του περνούν μέσα από τούς ίσκιους χωρίς να τούς προξενήσουν κανένα κακό! Είναι σαν να παλεύη με τόν άέρα!

‘Απεναντίας, οί ίσκιοι όρμούν με τή σειρά τους έναντίον του και τυλίγονται γύρω

ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὸ κορμί του.

Τὸ Ἑλληνόπουλο νοιώθει ἕνα παράδοξο συναίσθημα. Σὰν νὰ τοῦ τύλιξαν τὸ κεφάλι μὲ μπαμπάκια! Δὲ μπορεῖ ν' ἀνασάνῃ καλὰ καὶ προσπαθεῖ μὲ τὰ χέρια του νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοὺς ἴσκιους πού τὸν τυλίγουν. Μὰ οἱ προσπάθειές του εἶναι μάταιες! Δὲν μπορεῖ νὰ πιᾶσῃ τοὺς αἰλλοὺς ἴσκιους, ἐπομένως εἶναι ἀδύνατο νὰ τοὺς σπρώξῃ μακριὰ του!

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι Ἑπεράνθρωποι στέκονται γύρω, σασιμένοι, μὴν ξέροντας τί νὰ κάνουν, μὴ ξέροντας πῶς νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμίν τους ἐναντίον τῶν ἀσύλληπτων αὐτῶν ἴσκιων, συμβαίνει κάτι ἐξ ἴσου ἐκπληκτικόν.

Οἱ ἴσκιοι ξετυλίγονται ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τὸ κορμί τοῦ Ἑπερέλληνα, κάνουν μερικὲς στρεφές στὸν ἀέρα καὶ μεταβάλλονται σέ... γράμματα, ὅπως εἶχε συμβῆ λίγη ὥρα πρὶν μὲ τὸ συννεφάκι τοῦ καπνοῦ!

Οἱ Ἑπεράνθρωποι διαβάζου:

«Σὰς τρώμαξαι, ἔ; Τὰ καημενάκια μου! Φεβήθηκαν μερικά φανταστικά καὶ ἀνύπαρκα φαντάσματα! Χά, χά, χά! Φεβήθηκαν μερικοὺς ἴσκιους πού δὲν ὑπάρχουν παρὰ μόνο γιατί ἡ θέλησί μου, ἡ θέλησί τοῦ Τάο Γκὸ ἐπιβάλλει ἐπὶ τὴ φαντασία σας νὰ βλέπη! Γιατί ὅμως μένετε ἀ-

δρανεῖς; Γιατί δὲν ψάχνετε νὰ βρῆτε τὴ μηχανή μου, πού κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ διψοῦν γὰ πόλεμο; Γιατί...» Α! τώρα βλέπω ὅτι λείπει κάποιος ἀπὸ σὰς! Λείπει ὁ μικρὸς Σιμούν, ὁ μεγαλύτερος καὶ πῶ ἐπικίνδυνος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μου! Πού εἶναι; Πού εἶναι; Πού εἶναι ὁ Σιμούν; Α! Στὸ ἐργαστήριό του! Τὸ καημενάκι μου! Ἄς μποῦμε στὸ ἐργαστήριό του νὰ δοῦμε τί κάνει!... Α! Δὲν μπορῶ νὰ μπῶ στὸ ἐργαστήριό του! Δὲν μπορῶ νὰ δῶ τί κάνει! Ἐχει ἀπομονώσει τὸν ἑαυτό του μὲ τὴ δύναμιν τῆς θελήσεώς του καὶ ἔχει σχηματίσει γύρω του ἕνα ἀδιαπέραστο φράγμα! Εἶναι ἐπικίνδυνος ὁ Σιμούν! Πολὺ ἐπικίνδυνος! Γιατί χρησιμοποίησε τὰ δικά μου μέσα στὸν πόλεμό του ἐναντίον μου! Ξέρει ὅτι ἡ ὑπερφυσικὴ δύναμιν τῶν Ἑπερανθρώπων δὲν εἶναι ἀρκετὴ γὰ νὰ νικηθῶν!... Τί νὰ κάνῃ ὅμως ὁ Σιμούν; Γιατί ἔχει ἀπομονωθῆ ἔτσι; Αὐτὸ μὲ κάνει νὰ ἀνησυχῶ!...»

Τὰ γράμματα σβήνουν. Οἱ ἴσκιοι χάνονται.

Οἱ Ἑπεράνθρωποι κάθονται: στὶς καρέκλες τους μὲ τὰ μέτωπά τους ἰδρωμένα. Ὁ Κεραυνὸς περιποιεῖται τὶς τρεῖς γυναῖκες, πού εἶναι ἔτοιμες νὰ λιπεθυμῶσιν!

— Ὁ Θεὸς νὰ βάλη τὸ χέρι του!, μουρμουρίζει ὁ Ἑπεράνθρωπος μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα. Ἄν ὁ Σιμούν δὲν καταφέρῃ τίποτα, μόνον ὁ

Θεός μπορεί να σώση την 'Ανθρωπότητα από τον τρομερό αυτό Κιλέζο! 'Η δύναμί μας και οί ικανότητές μας δεν μπορούν να του κάνουν τίποτα. Μόνο...

Τò «στερεό φώς»

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ του χλωμιάζει: ξαφνικά. Μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στήν τζαμένια πόρτα τοῦ σαλονιού, πού βγάζει στή βεράντα, λέει γοργά:

— Κεραυνέ! "Αρπαξε ἀμέσως τίς τρεῖς γυναῖκες καί ἀπομάκρυνέ τες ἀπό δῶ! Φύγε ἀπό τήν πίσω πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καί, πετώντας ὀλοταχῶς, πήγαινε τες στοῦ ἐξοχικό σπίτι μας! "Αμέσως!

Ὁ Κεραυνὸς ὑπακούει σὰν ἕνα καλογυμνασμένος στρατιώτης. Δὲν χάνει οὔτε στιγμὴ... Δὲ ρωτᾷ γι'αὐτή. "Αρπαῖζει τίς τρεῖς γυναῖκες μὲ τὰ μωῶδη πανίσχυρα χέρια του, ἀπογειώνεται καί, πετώντας μὲ ἐπιδεδιότητα καί ταχύτητα, διασχίζει τὸ διάδρομο τοῦ σπιτιοῦ, βγαίνει ἀπὸ τήν πίσω πόρτα καί ἀπομακρύνεται ἀναπτύσσοντας ἱλιγγιώδη ταχύτητα.

"Όταν βρίσκει πιά μακρὰ, ρίχνει μιά ματιὰ πίσω του, πρὸς τὸ σπίτι. Αὐτὸ πού βλέπει κάνει καί τὸ δικό του πρόσωπο νὰ χλωμιάση...

Ὁ ἀέρας, πάνω ἀπὸ τὸν κήπο τῶν Ὑπερανθρώπων ἔχει γεμίσει τέρατα. Ἰπτάμε-

να τέρατα, πού ὁ Τάο Γκό εἶχε καί ἄλλοτε χρησιμοποίησει ἐναντίον τῶν Ὑπερανθρώπων (*).

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Ἐλ Γκρέκο, ὁ Ὑπερέλληνας κι' ἡ Ἀστραπή, βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀπογειώνονται καί ὀρμούν ἐναντίον τῶν τεράτων.

Μὰ δὲν προλαβαίνουν νὰ πᾶνε κοντὰ τους. Τὰ ἱπτάμενα τέρατα βγάζουν ἀπὸ τὸ λαρύγγι τους ἕναν ἀφάνταστα ὑψηλὸ ἦχο, μιά ὑπερηχητικὴ κραυγὴ, πού ἔχει ἀλλόκοτες ιδιότητες. Δὲν εἶναι ἀκουστή ἢ κραυγὴ ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο αὐτί. Τὰ ἠχητικὰ κύματά της ὁμως εἰσχωροῦν βαθειὰ μέσα στὸν ἐγκέφαλο τοῦ ἀνθρώπου καί ἐπηρεάζουν τὸ νευρικό του σύστημα. Ἐνας κοινὸς ἀνθρώπος μπορεῖ νὰ πεθάνη ἀπὸ τὸν ἦχο αὐτό! Γι' αὐτὸ ὁ Ὑπεράνθρωπος διέταξε τὸν Κεραυνὸ νὰ πάρη τίς γυναῖκες καί νὰ τίς μεταφέρῃ μακρὰ!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι, πού τὸ κορμὶ τους καί τὸ νευρικό τους σύστημα εἶναι προικισμένα μὲ ὑπερφυσικὴ ἀνισχί, δὲν σκοτώνονται!

Ζαλίζονται ὁμως καί χάνουν ἕνα μεγάλο μέρος τῆς αὐτοκυριαρχίας τους. Πετοῦν στὸν ἀέρα μὲ ἀστάθεια σὰν πουλιὰ τραυματισμένα σὴ μιά φτερούγα τους, καί δὲν ἔχουν ἀρκετὴ ἐπιδεδιότητα

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 90. «Τάο Γκό, ὁ Τρομερός».

για να πιάσουν ή να χτυπήσουν τους ίπταμένους αντίπαλους τους!

Για μερικές στιγμές, οι ήρωές μας στριφογυρίζουν στον αέρα χωρίς να μπορούν να έπιτεθούν αποτελεσματικά έναντιον των τεράτων.

Ξαφνικά, ο Έλ Γκρ έκ ο ζαρώνει τα φρύδια του και καταριέται μέσα από τα δόντια του τον εαυτό του.

«Τί έχω πάθει; σκέπτεται. Πώς ξέχασα έτσι το «Στέρεο Φως»;» «Έχω κάνει μιά από τις μεγαλύτερες εφευρέσεις της ζωής μου και παραλίγο να την ξεχάσω τώρα, που μου δίνεται η ευκαιρία να την δοκιμάσω!»

Φέρνει το χέρι στη ζώνη του. «Οχι: όμως για να τραβήξει το περιβήμο πιστόλι του, το τρομερό όπλο με τις πολλές σκανδάλες και τις καταπληκτικές καταστρεπτικές δυνάμεις.

Το χέρι του πιάνει ένα είδος ηλεκτρικού φαναριού, που είναι περασμένο στη ζώνη του από την οποία κρέμεται μ' ένα χαλκά.

Ένω πετάει με αστάθεια, πότε προς τα δώ και πότε προς τα κεί, με το μυαλό του σαστισμένο και ζαλισμένο από τις υπερηχητικές κραυγές των τεράτων, καταφέρνει να ξεκοιμάση το φανάρι.

Το στρέφει προς ένα ίπταμένο τέρας και πιέζει ένα κουμπί.

Αυτό που έπακολουθεί είναι: άπεριγράπτο.

Ένα κίτρινο φώς ξεπηδαίει από το φανάρι και λούζει το τέρας.

«Η μάλλον δεν το λούζει. Το χτυπάει με τόση δύναμη, ώστε το τέρας έσφενδονίζεται σε απόστασι πεντακοσίων μέτρων στριφογυρίζοντας στον αέρα. Όταν τέλος πέφτη στη γη, δεν έχει πια το ίδιο σχήμα! Έχει ακρωτηριασθή, έχει γίνει κομμάτια, έχει μεταβληθή σε νεκρή μάζα!

Ο Έλ Γκρ έκ ο, ο μεγάλος Έλληνας εφευρέτης και προστάτης της Άνθρωπότητος, κάνει μιά μικρή προσευχή εύχαριστίας:

«Θεέ μου!, σκέπτεται. Σ' εύχαριστώ πολύ που μ' έκανες άξιο να κατασκευάσω ένα νέο όπλο για την προστασία του Καλού και του Δικαίου!»

Και στρέφει το φώς του φαναριού του, το «Στερεό Φώς» όπως το έχει ονομάσει, έναντιον ενός άλλου τεράτος. Το ίπταμένο πλάσμα του Τάο Γκò διαμελίζεται: έπί τόπου! Τα κομμάτια του, σπρωγμένοι από την τρομακτική δύναμη του Στερεού Φωτός, χάνονται μακριά προς κάθε κατεύθυνσι.

Τα ύπóλο:πα τέρατα, τρομαγμένα από την άπροσδόκητη έξόντωσι των συντρόφων τους, παύουν να αφήνουν τις υπερηχητικές κραυγές τους και ιδοκιμάζουν να σωθούν φεύγοντας.

Μα οι Ύπεράνθρωποι, μαζί με τον Κεραυνό, που είχε έπιστρέψει έν τώ μεταξύ, ά-

λαγμένοι πιά από τους έκνευριστικούς και ενοχλητικούς ήχους, δρούν με κεραυνοβόλα όρμη.

Ρίχνονται πάνω στα ιπτάμενα όντα και οι γροθιές τους σκορπίζουν τὸ θάνατο. "Ένα-ένα, τὰ φριχτά πλάσματα του Τάο Γκό έξοντώνονται!

Σέ λίγες στιγμές, δέν υπάρχει πιά κανένας από τους άπαισίους έπιδρομείς του τρομερού Κινέζου.

Οί μαύρες ψυχές τους, αν είχαν ψυχή, ξαναγύρισαν στην Κόλασι άπ' όπου είχαν βγή!

Ο Κινέζος έχει χάσει ένα από τὰ όπλα του έναντίον των ανθρώπων!

Ίκανοποιημένοι οι Ύπεράνθρωποι προσγειώνονται στη βεράντα και μπαίνουν στο σαλόνι. Ο ήρωας των ήρώων σιγαχαίρει τόν "Έλληνα.

— Μπράβο, Έ λ Γ κ ρ έ κ ο ! Η νέα έφεύρεσί σου είναι καταπληκτική και σωτήρια! Τί πράγμα είναι αυτό τὸ φώς;

— Στέρεο Φώς!, άπαντάει ὁ Έλληνας σοφός. Έπειτα από μιὰ σειρά από χιλιάδες περάματα, κατάφερα με τὴ βοήθεια του Σιμούν, νὰ παραγάγη ένα φώς πὸ δέν είναι ἄλλο ὅπως τὸ κοινό φώς, ἄλλα στέρεο! Καμμιά οὐσία δέν είναι πὸ στέρεη και πὸ σκληρή από τὸ φώς αυτό ! Ἀκόμα και τὸ ἄσάλι δέν μπορεί ν' ἀντισταθῆ στο Στέρεο Φώς! Κατασκεύασα ἔπειτα μιὰ συσκευή, ένα είδος φαναροῦ, πὸ ἐκπέμπει τὸ Στέ-

ρεο Φώς με τόση δύναμι ὡστε... Δέν χρειάζεται νὰ σὰς δώσω ἄλλες ἔξηγήσεις, ἀφοῦ εἶδατε μόνοι σας τὰ τρομερὰ ἀποτελέσματά του πάνω στα ἄτρωτα ιπτάμενα τέρατα του Τάο Γκό! Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι ἐὰ συναντηθῶ γρήγορα με τὸν ἴδιο τὸν Τάο Γκό και ὅτι θὰ ἔχη και σ' αὐτὸν τὰ ἴδια ἀποτελέσματα τὸ Στέρεο Φώς!

Τὸ «υπεράυλο φώς»!

ΗΜΕΣΑ πόρτα του σαλονιου ἀνοίγει και ὁ μικρὸς Σιμούν μπαίνει μέσα. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ θριαμβὸ και ἔξυπνάδα.

Στὰ χέρια του κρατάει ἕνα μικρὸ μηχανήμα, πὸ μοιάζει με μικρὸ ξυπνητήρι. Τὸ δείχνει στοὺς δικούς του λέγοντας:

— Νομίζω, ὅτι βρήκα τὸ μέσο νὰ καταπολεμήσουμε τὸν Τάο Γκό. Τὸ μικρὸ αὐτὸ μηχανήμα βασίζεται σὲ δυὸ ἐπιστημονικὲς ἀρχές : στο Στέρεο Φώς του Έ λ Γ κ ρ έ κ ο και στο Ὑπεράυλο Φώς, μιὰ δική μου ἀνακάλυψι. Τὸ Στέρεο Φώς χρησιμοποιεῖται στη συσκευή μου ὡς μέσο αἰχμαλωτίσεως ἐνὸς ἀντιπάλου. Κυττάξτε! Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, πάρε τὸ μηχανήμα, στρέψτε το λέει τὸ παιδάκι. Πίεσε τὸ κουμπί.

Ἄμέσως βλέπουν ὅλοι καταπληκτοὶ νὰ σχηματίζεται γύρω ἀπὸ τὸν Σιμούν ένα...

κλουβί! Ένα κλουβί που τὰ κάγκελά του είναι από φως!

Ο Σιμουν λέει:

— Καμμιά δύναμι στον κόσμο δεν μπορεί να σπάση αυτά τὰ κάγκελα! Κυττάξτε!

Και ρίχνεται πάνω στα κάγκελα, που είναι από Στέρεο Φως. Τὰ χτυπάει, τὰ σπρώχνει, τὰ τραβάει!

Τίποτα! Τὰ κάγκελα μένουν άκλόνητα στη θέση τους!

Ο Ύπεράνθρωπος, ό πιο δυνατός άνθρωπος του Σύμπαντος, πηγαίνει κοντά. Πιάνει τὰ κάγκελα με τὰ μυώδη χέρια του, πατάει πάνω στο κλουβί τὸ ένα του πόδι, σφίγει τὰ δόντια του και τρα-

βάει μ' όλη τὴν ὑπερφυσική δύναμή του!

Τίποτα! Τὸ κλουβί όλόκληρο τραντάζεται και κακίλο τραντάζεται και κακίλο Ύπεράνθρωπο άπέξω και τὸν Σιμουν μέσα. Τὰ κάγκελά του, όμως, μελονότι είναι φωτεινά και διάφανα, δεν παθαίνουν τίποτα! Μένουν άσάλευτα στη θέση τους, κρατώντας τὸν γό του Κερανοῦ!

— Τώρα, λέει ό Σιμουν πῆσε τὸ κουμπάκι: πάλι, Έλ Γκρέκο!

Ο Έλληνας ὑπακούει. Τὸ

Εἶναι κάτι άφάνταστο και άπερίγραπτο! Οἱ Ύπεράνθρωποι, οἱ Προστάτες τῆς Ανθρωπότητας, συγκρούονται μεταξύ τους με μανία, ζητώντας να έξοντώση ό ένας τὸν άλλο!

κλουβί από Στέρεο Φώς χάνεται. 'Ο Σιμούν είναι πάλι ελεύθερος!

'Ο Υπεράνθρωπος τὸν σηκώνει στὴν ἀγκυλιά του καὶ τὸν φιλάει στὰ μάγουλα. Τοῦ λέει συγκινημένος:

— Μιράβο, παιδί μου!

Μ' ἔνα τέτοιο μηχανήμα μπορούμε νὰ αἰχμαλωτίσουμε ὅποιονδήποτε ἐχθρὸ τοῦ κόσμου! Ἀκόμα καὶ τὸν Τάο Γκό!

'Ο Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο κουνάει δὺσπιστα τὸ κεφάλι του.

— Μπορούμε νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουμε, λέει, ἀλλὰ δὲν μπορούμε νὰ τὸν κρατήσουμε γιὰ πολὺ αἰχμάλωτο! Θὰ μᾶς ἐπιβάλη μὲ τὴν ὑπνωτιστικὴ δυνάμι του νὰ πιέσουμε πάλι τὸ κουμπὶ καὶ νὰ τὸν ἐλευθερώσουμε! Θὰ μᾶς ἀναγκάσει ἴσως καὶ νὰ τοῦ δώσουμε τὸ μηχανήμα. Καί, ἂν τὸ μηχανήμα αὐτὸ πέσει στὰ χέρια τοῦ Τάο Γκό, εἴμαστε γιὰ πάντα χαμένοι!

'Ο μικρὸς Σιμούν χαμογελάει.

— Τὸ πρόβλημα αὐτό!, ἀπαντᾷ. Καὶ κατασκευάσα κάτ: ἄλλο: τὸ «Υπεράυλο Φῶς»! Τὸ φῶς αὐτό, πού εἶναι ἀκρ: βῶς τὸ ἀντίθετο τοῦ «Στέρεου Φωτός», ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ πολλαπλασιάζη τὴ δυνάμι τῆς θελήσεώς μας, ἐνῶ συγχρόνως συζηματίζει γύρω μας ἕνα ἀπομονωτικό θώρακα, πού ἐμποδίζει τὴν θέλησι τῶν ἄλλων νὰ μᾶς συλλάβη καὶ νὰ μᾶς ἐπιβληθῆ! Κιττάξτε!

Παίρνει τὸ μηχανήμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο καὶ πιέζει ἕνα ἄλλο κουμπὶ. Δὲν φαίνεται τίποτα. Ὅλα εἶναι ὅπως ἦσαν πρὶν.

Ὅταν ὁ Σιμούν γυρίξῃ τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Ἕλληνας ἐκσφενδονίζεται πρὸς τὰ πῖσω μὲ τόση φόρα, ὥστε χτυπάει: πάνω στὸν τοῖχο, τόν... τρυπάει καὶ πέφτει μέσα στὸν κῆπο, σὲ ἀπόστασι πενήντα μέτρων ἀπὸ τὸ σπίτι!

'Ο Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο σηκώνεται: μὲ δυσκολία ὄρθος, σαλεύει ζωηρὰ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ξεζαλιστῆ, ἀπογειώνεται καὶ ἐπιστρέφει στὸ σπίτι.

— Μὲ συγχωρεῖς, Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο!, τοῦ λέει χαμογελώντας ὁ Σιμούν πού ἔχει σταματήσει στὸ μεταξύ τῆ λειτουργία τοῦ μηχανήματος. Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ κάνω κακό. Ἦθελα ἀπλῶς νὰ σοῦ δείξω τὶς ἰδιότητες τοῦ μηχανήματος αὐτοῦ! Καθὼς βλέπεις, ἂν αἰχμαλωτίσουμε μὲ τὸ Στέρεο Φῶς τὸν Τάο Γκό καὶ συγχρόνως βάλουμε σὲ ἐνέργεια καὶ τὸ Ἐπεράυλο Φῶς, ὁ τρομερὸς Κινέζος δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν ὑπνωτιστικὴ δυνάμι του γιὰ νὰ σωθῆ!

Καί, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὸν ἀγκυλιάζουν καὶ τὸν φιλοῦν ἀπὸ τῆ χαρά τους, ὁ Σιμούν συνεχίζει:

— Δυστυχῶς, τὸ ὑλικὸ πού διαθέτω αὐτῆ τῆ στιγμῆ δὲν φτάνει γιὰ νὰ κατασκευάσω

παρά μόνο ένα ακόμη μηχανήμα! Θα ανέβω τώρα στο εργαστήριό μου για να το ετοιμάσω. Τότε θα ξεκινήσουμε για να βρούμε τον Τάο Γκό και την καταραμένη μηχανή του! "Αν τον βρούμε όπως ελπίζω ότι θα συμβή με τη βοήθεια του 'Υπεράυλου Φωτός, το Καλό θα θριαμβεύσει και η 'Ανθρωπότης θα σωθή!

"Όταν αργότερα, ο γιος του Κεραυνού κατεβαίνει πάλι από το εργαστήριό του, κρατάει στο χέρι του ένα δεύτερο μηχανήμα όμοιο με το πρώτο.

— Νομίζω, λέει ότι: — εκτός απόμένα — ο 'Υπερέλληνας πρέπει να όπλισθή με το μηχανήμα αυτό. 'Η θέλησί του είναι πιο δυνατή από των άλλων και είναι ο πιο γρήγορος απ' όλους μας. "Ετσι: έχω την γνώμη, ότι: στα χέρια του το μηχανήμα του Στέρου και 'Υπεράυλου Φωτός θα μάς βοηθήσει περισσότερο στην άνακάλυξη και στην αιχμαλωσία του Τάο Γκό! Είστε σύμφωνοι;

— Ναι!, απαντάει ο 'Υπεράνθρωπος. Πρέπει όμως να δράσουμε γρήγορα! Δεν μένουν παρά μόνο τρεις ώρες! Σε τρεις ώρες, ο Τάο Γκό θα βάλει σε λειτουργία την τρομερή μηχανή του και οί άνθρωποι: θ' αρχίσουν να αλληλοεξοντώνονται από τη μια άκρη της Γης στην άλλη!

— Τρεις ώρες μόνο! μουρμουρίζει ο Σιμούν. "Ας αρχί-

σουμε και ό Θεός βοηθός! 'Ο 'Υπερέλληνας κι' εγώ θα ξεκινήσουμε άμέσως! Οί υπόλοιποι θα μειντε εδώ και θα περιμένετε, έτοιμοι για δράσι. Θα σας ειδοποιήσουμε είτε με τη σκέψι μας, πού θα είναι πολλαπλασιασμένη, είτε με τους ραδιοπομπούς μας πού έχουμε όλοι περασμένους στο χέρι μας σαν ρολογάκια. "Ελα, 'Υπερέλληνα!

Τά δυο παιδιά θγαίνουν τρέχοντας, χτυπούν τα πόδια τους στο πάτωμα της βεράντας και άπογειώνονται.

'Ανυψώνονται στον άέρα σαν δυο χαριτωμένα πουλιά. 'Ο Σιμούν λέει:

— "Ας βάλουμε σε ενέργεια το 'Υπεράυλο Φώς κι' άς χωρίσουμε. Θα πετάμε ψάχνοντας τη Νέα 'Υόρκη με τη σκέψι μας. Είμαι βέβαιος ότι: κάπου εδώ, μέσα στην πόλι: η γύρω από αυτήν, βρίσκεται: το καταφύγιο του Τάο Γκό. "Όσο και αν πολλαπλασιάζεται ή δύναμι της σκέψεώς μας από το 'Υπεράυλο Φώς, ό Κινέζος είναι τόσο ισχυρός και χρησιμοποιεί και αυτός τόσα προστατευτικά και άπομονωτικά μέσα, ώστε πρέπει να βρεθούμε πολύ κοντά του για να τον συλλάβουμε με τηνύπνωτιστική δύναμή μας! Πρόσεξε όμως, 'Υπερέλληνα! "Εχουμε στα χέρια μας μια τρομακτικά καταστρεπτική δύναμι! "Αν δεν προσέξουμε, μπορεί να προκαλέσουμε καταστροφές! Μη στρέψης ούτε μια στιγμή το

βλέμμα σου πρὸς τὰ κάτω, ἂν δὲν θέλῃς νὰ δῆς κανέναν οὐρανοξύστη νὰ γκρεμίζεται!

Ὁ Νάνος
καὶ ὁ γίγας!

ΕΝΩ ὁ Ὑπερέλληνας καὶ ὁ Σιμόν ἐρευνοῦν πετώντας πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι Ὑπεράνθρωποι περιμένουν μὲ ἀγωνία, ὁ κωμικὸς νάνος Κοντσοτούπης, περνᾷει δύσκολες στιγμές!

Βρίσκεται μέσα σ' ἓνα πολυτελὲς διαμέρισμα, πού φαίνεται νὰ εἶναι ὑπόγειο γιατί δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ κανένα παράθυρο. Σ' ἓνα ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ διαμερίσματος, εἶναι εἶδος γραφείου ἐπιπλωμένου καὶ στολισμένου μὲ κινέζικα ἔπιπλα, χαλιά καὶ ἔργα τέχνης, εἶναι καθισμένος ὁ Τάο Γκό, ὁ τρομερὸς Κινέζος, ὁ πρὸ ἀδυσώπητος ἐχθρὸς τῶν ἀνθρώπων!

Ἔχει κλειστά τὰ μάτια του, σὰν νὰ κοιμάται. Καὶ πράγματι κοιμάται! Εἶναι ἀπολύτως ἤσυχος. Ξέρει ὅτι κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ κρησφύγετό του. Μιὰ τσιγκητή, πού λειτουργεῖ ἀδιάκοπα κοντὰ του, ἐκπέμπει κύματα πού ἀπομονώνουν καὶ αὐτὸν καὶ ὁλόκληρο τὸ διαμέρισμα ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο. Ξέρει ὅτι κανένας, οὔτε κ' ὁ Σιμόν, δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ διασπάσῃ τὸ φρά-

γμα αὐτὸ καὶ νὰ συλλάβῃ τὴ σκέψι του!

Τὸν Κοντσοτούπη, τὸν... γελωτοποιό του, πού κυκλοφορεῖ ἐλεύθερα μέσα στὸ διαμέρισμα, δὲν τὸν φοβάται. Δὲν μπορεῖ νὰ δραπετεῦσῃ. Στὴν ἔξοδο τοῦ κρησφύγετου εἶναι τοποθετημένος ἓνας φρουρὸς, ἓνας γιγαντιαῖος καὶ μανιώδης Κινέζος, πού ὁ Τάο Γκό ἔχει κάμει ἄτρωτο καὶ πανίσχυρο σὰν τοὺς Ὑπερανθρώπους, μὲ τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς του!

Τὸ ξέρει αὐτὸ κι' ὁ Κοντσοτούπης καὶ τρέμει σὰν ψῶρι στὴ σκέψι πὼς εἶναι καταδικασμένος νὰ μείνῃ γιὰ πάντα αιχμάλωτος τοῦ Τάο Γκό, ὑποχρεωμένος νὰ τὸν κἀνῃ νὰ γελᾷ μὲ διαφόρους κωμικοὺς μορφασμοὺς, ἐνῶ μέσα του ἡ ψυχὴ του κλαίει!

Τριγυρίζει μέσα στὸ διαμέρισμα, ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο, σὰν τσελλῶς. Ὅταν φτάνῃ στὸ δωμάτιο, ὅπου βρίσκεται ὁ Τάο Γκό, σταματᾷ. Δίπλα στὸν κομισμένο Τάο Γκό εἶναι μιὰ γυάλα. Μιὰ γυάλινη μαγικὴ σφαῖρα μὲ τὴ βοήθεια τῆς ὁποίας μπορεῖ νὰ δῇ κανεὶς πού εἶναι ἓνα πρόσωπο καὶ νὰ τοῦ μεταδώσῃ τὴ σκέψι του. Ὁ νάνος μπαίνει στὸν πειρασμὸ νὰ χρησιμοποιοῦσῃ τὴ μαγικὴ γυάλα γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς φίλους του. Νὰ τοὺς πῆ τί ὅμως; Δὲν ξέρει οὔτε κ' ὁ ἴδιος πού βρίσκεται. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ μάθῃ παρά μόνο ἂν θέσῃ ἐκτὸς μάχης ἡ ξε-

γελάση τὸν πελώριο Κινέζο φρουρό!

Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα γιὰ νὰ μὴν τὸν πάρουν τὰ κλάματα, ὁ Κοντοστούπης κατευθύνεται πρὸς τὴν ἔξοδο. Εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τὰ παίξη ὅλα γιὰ ὅλα. Κορῶνα - γράμματα! "Ἄν καταφέρῃ νὰ μάθῃ τοῦ βρίσκειται τὸ κρησφύγετο τοῦ Τάο Γκὸ καὶ εἰδοποιήσει τοὺς Ὑπερανθρώπους, εἶναι σωσμένος! Διαφορετικά...

«Διαφορετικά, μουρμουρίζει, ἀντίο ζωή! Θὰ πᾶς χαμένος σὰν τὸν γέρο - Μασούρα, φτωχέ μου Κοντοστούπη!...»

Καθὼς πλησιάζει στὴν ἔξοδο τοῦ κρησφύγετου, καταλαβαίνει ἕνα πράγμα; βρίσκειται σὲ μιὰ σπηλιά. Μιὰ σπηλιὰ διαρρηθμισμένη καὶ ἐπιπλωμένη ἔτσι ὥστε νὰ μοιάζῃ μὲ διαμέρισμα μιᾶς πολυτελοῦς πολυκατοικίας!

Τὸ στόμιο τῆς σπηλιᾶς χάσκει μπροστά του τώρα σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρων. Μπροστά στὸ στόμιο ὅμως στέκεται ἕνας γιγαντιαῖος Κινέζος μὲ πελώρια μπράτσα, ἕτοιμος νὰ δράσῃ καὶ νὰ συντριφῇ.

Τὰ γόνατα τοῦ Κοντοστούπη λύνονται ἀπὸ τὴν τρομάρα ποὺ νοιώθει.

"Ἄγιε Ὀνομάριε, προστάτη μου!, μουρμουρίζει καθὼς σέβνεται πρὸς τὴν ἔξοδο. Βοήθησέ με! Στερῶσε τὴν καρδιά μου καὶ κάνε τὴν νὰ πάψῃ νὰ χτυπᾷ ἔτσι σὰν τρελλή! Δηλαδή, ὄχι πῶς

φοβάμαι! Ὁ Ὑπερκοντοστούπης δὲ φαδάται τίποτα στὸν κόσμο! Μπορεῖ, ὅμως, ὁ κτηνώδης αὐτὸς Κινέζος νὰ μὲ κἀνῃ νὰ θυμώσω καὶ νὰ παραφερβῶ! Καὶ τότε ὅλοι θὰ πούν ὅτι ὁ Κοντοστούπης χτύπησε ἕνα... ἀπροστάτευτο πλάσμα!

Φτάνει κοντὰ στὴν ἔξοδο. Ὁ Κινέζος, μὲ τὸ κίτρινο πρόσωπό του παραμορφωμένο ἀπὸ θυμὸ, οὐρλιάζει:

— Γύρσε πίσω! Πήγαινε μέσα! Θὰ σὲ λαρυγγώσω! Τί γυρεύεις ἐδῶ;

Ὁ νάνος χάνει τὴ μιλιὰ του. Ἡ γλῶσσα του καταβαίνει, ἀπὸ τὴ λαχτάρια του, στὸ λαρύγγι του καὶ τὸ στόμα του στεγνώνει καὶ γίνεται σὰν... γυαλόχαρτο!

Ἀπὸ τὴν προσπάθεια ποὺ καταβάλλει γιὰ νὰ μιλήσῃ, τὰ μάτια του πᾶνε νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους!

— Ἐ... ἐγώ... ἐγώ... ἔ... ἐσύ... θέ... θέλω... τραυλίζεις.

— Τί θέλεις; οὐρλιάζει ὁ Κινέζος γίγαντας ἀκόμα πιὸ ἄγρια κάνοντας τὴ γλῶσσα τοῦ Κοντοστούπη νὰ κατεβῇ μισὴ σπθαμὴ πιὸ κάτω!

— Θέ... θέ... θέ... λω τραυλίει ὁ νάνος.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ χαρὰ. Ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς ἐξόδου βλέπει ἔξω καὶ κάτω ἕναν κάμπο. Στὴ μέση τοῦ κάμπου διακρίνει ἕνα χωριουδάκι. Δὲν ἀναγνωρίζει τὸ χωριουδάκι αὐτό. Προσέχει ὅμως μιὰ λεπτομέρεια. Εἶναι ἕνα ἀση-

μαντο πράγμα, που όμως μπορεί να οδηγήσει τους φίλους του να βρουν το κρησφύγετο του Τάο Γκό: στο καμπαρ:ό της έκκλησίας του χωρ:ού είναι ανεβασμένοι δυο εργάτες και δουλεύουν επίσκευάζοντας το ρολόι του!

‘Ο Κινέζος κάνει ένα απειλητικό βήμα πρός το μέρος του.

— Θα πής τί θέλεις, γρυλλίζεις, ή θα σε πνίξω σαν κοτόπουλο;

— Θέλω, λέει ο Κοντοστούπης με φωνή πιο ήρεμη τώρα, να πάω... προς νερού μου!

‘Ο κτηνώδης Κινέζος γίγαντας βάζει τὰ γέλια.

— Χά, χά, χά!, κάνει. Τί άστεϊός που είναι! Κάτι ξέρει: ο Τάο Γκό που τον ξέχει: για γελωτοποίηση του! Τσακίσει τώρα! Πήγαινε μέσα!

‘Ο Κοντοστούπης άποτραβείται. ‘Επιστρέφει στο διαμέρισμα, μουρμουρίζοντας:

— Τί να σου κάνω παλιομαντράχαλε, που δέ μ’ έκανες να θυμώσω άρκετά. ‘Αλλοιώς....

«Σώστε με.
φίλοι μου!»

ΠΑΤΩΝΤΑΣ με τις άκρες των ποδιών του, ο νάνος, μπαίνει στο γραφείο του Τάο Γκό. ‘Ο τρομερός Κινέζος εξακολουθεί να κοιμάται.

‘Ενώ ή καρδιά του σπαρτα

ράει σφυροκοπώντας τὰ πλευρά του, ενώ τὰ μάτια του είναι έτοιμα, να ξεχειλίσουν άπό δάκρυα, ενώ τὰ σαγόνια του τρέμουν, και τὰ δόντια του χτυπούν μεταξύ τους άπό την τρομάρα, ο Κοντοστούπης, ο δειλός και συγχρόνως ήρωϊκός νάνος, προχωρεί!

Φτάνει κοντά στον Τάο Γκό, μουρμουρίζοντας:

— Κοιμήσου! Κοιμήσου, καλέ μου! Κοιμήσου, χρυσέ μου! Κοιμήσου γλυκά! Κοιμήσου βαθεά! Κοιμήσου και.. μην ξυπνήσεις ποτέ!

Με δάχτυλα που τρέμουν πιάνει τή γυάλινη σφαίρα και, περπατώντας άθόρυβα, πηγαίνει και κάθεται σε μια γωνία του δωματίου.

‘Εκεί άκουμπάει τή γυάλα στα γόνατά του και καρφώνει: τὸ βλέμμα του έπάνω της μουρμουρίζοντας:

— Θέλω να δώ τους ‘Υπερανθρώπους! Θέλω να δώ τὸ σπίτι των ‘Υπερανθρώπων και τους φίλους μου συγκεντρωμένους εκεί!

‘Αμέσως μέσα στη γυάλα σχηματίζεται μια εικόνα. Είναι: θαμπή στην αρχή, αλλά σιγά - σιγά καθαρίζει.

— Παναγίτσα μου!, ψιθυρίζει ο Κοντοστούπης.

Βλέπει, μέσα στη μαγική γυάλα, τὸ σαλόνι του σπιτιού των ‘Υπερανθρώπων. ‘Ο ‘Υπεράνθρωπος ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ο Κεραυνός και ή ‘Αστραπή είναι καθισμένοι, άσάλευτοι και σιωπηλοί, σε

πολυθρόνες. Φαίνονται να περιμένουν κάτι.

«Οι καημένοι, σκέπτεται: ο νάνος. Περιμένουν να πάω να... τους σώσω!»

Συγκεντρώνει όσο μπορεί τη σκέψη του και λέει σιγανά:

«Υπεράνθρωπε! Έδώ Κοντοστούπης! Το κρησφύγετο του Τάο Γκό βρίσκεται σε μια σπηλιά, στην πλαγιά ενός βουνού, στο ανατολικό μέρος ενός κάμπου, που έχει στο κέντρο του ένα χωριό. Για να βρῆτε το χωριό, μοναδικό σημάδι έχω το γεγονός ότι δύο εργάτες δουλεύουν επισκευάζοντας το ρολόι του καμπαριού της εκκλησίας... Στην είσοδο της σπηλιάς είναι...».

Ο Τάο Γκό σαλεύει ελαφρά στον ύπνο του και η καρέκλα του τρίζει. Ο Κοντοστούπης ξαφνιάζεται. Πετάγεται ορθός, αφήνοντας μια κραυγή τρόμου και η γυάλινη σφαίρα ξεφεύγει από τα χέρια του, πέφτει χάμω με πάταγο και γίνεται κομμάτια!

Ο Τάο Γκό ξυπνάει. Βλέπει τη μαγική γυάλα του σπασμένη και τα μάτια του γεμίζουν θυμό και λύσσα.

— Άτιμε! ούρλιαζει. Μου έσπασες τη σφαίρα που βλέπει τα πάντα! Θα το πληρώσης αυτό πανάκριβα!

— Δέ... δέ... δὲν τὸ ἤθελα, ὦ μεγάλη Τάο Γκό!, τραυλίζει ο νάνος. Τὴν πήρα στὰ χέρια μου γιὰ νὰ τὴ θάψω καὶ νὰ δώ μέσαι της... τὸ μέλλον μου! Ἦθελα νὰ

μάθω τί θὰ γίνω ὅταν.. μεγαλώσω!

— Ἄ!, κάνει ὁ Τάο Γκό μὲ τρόπο ὄχι πολὺ ἐνθαρρυντικό γιὰ τὸν Κοντοστούπη. Ἦθελες νὰ μάθης τὸ μέλλον σου' ἔ; Λοιπὸν; Τὸ ἔμαθες; — Τό... τὸ ἔμαθα! λέει χαζὰ ὁ νάνος.

— Ἀλήθεια; ρωτᾷ ὁ Κινέζος κοροϊδευτικά. Ἐμαθες, μήπως, ἀπὸ τί θὰ πεθάνης;

— Ἐ... ἔμαθα!, ἀπαντᾷ ὁ Κοντοστούπης. Θὰ πεθάνω σὲ ἡλικία... ἑκατὸν πενήντα χρονῶν ἀπὸ... βαθεῖα γεράματα!

— Λάθος!, λέει ἄγρυ ο ὁ Τάο Γκό. Θὰ πεθάνης τώρα χτυπημένος ἀπὸ τὸ χέρι μου!

Ο Κοντοστούπης ἔχει πάθει τώρα παραλήρημα. Ὁ φόβος, πὺ ἔχει κάνει τὴν ψυχὴ του μόνιμη φωλιά του, ξεχειλίζει μέσα του καὶ τὸν χτυπάει στὸ μυαλό. Μερικὲς βίδες τοῦ μυαλοῦ του σκαρτάρουν! Ὁ νάνος τρελλαίνεται πάλι, γιὰ ἑκατοστὴ ἴσως φορὰ στὴ ζωὴ του, ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸ τρόπο!

— Νὰ πεθάνω, Τάο Γκόκι μου!, λέει στὸν Κινέζο. Γιατί νὰ μὴν πεθάνω; Ὁ θάνατος ἀπὸ τὸ χεράκι σου θά ναι γλυκὸς σὰν μέλι! Αὐτὸ ἦταν τ' ὄνειρό μου σ' ὄλη μου τὴ ζωὴ! Νὰ πεθάνω ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Τάο Γκό!

Ο Τάο Γκό, πὺ ἔχει περάσει τώρα ὁ πρῶτος του θυμός, χαμογελάει. Βρίσκει κωμικὰ τὰ λόγια τοῦ Κοντο-

στρώπη. Έξάλλου, δὲ θέλει νὰ χάσῃ ἕνα τόσο ἀστείο γελωτοποιό.

— Καλὰ τοῦ λέει. Σοῦ χαρίζω τὴ ζωὴ. Θὰ σοῦ κάνω ὁμῶς κάτι ἄλλο. Θὰ σὲ βάλω νὰ θέσῃς ἐσὺ σὲ λειτουργίᾳ τῆ μηχανῆς, ποὺ κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ διψοῦν γιὰ αἷμα, γιὰ καταστροφή καὶ γιὰ θάνατο! Μετάνοιωσα! Μένουν ἀκόμα δυὸ ὥρες γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ προθεσμία ποῦ ὥρσα στους Ὑπερανθρώπους, ἀλλὰ βαρέθηκα νὰ περιμένω! Δὲν εἶναι ἱκανοὶ γιὰ τίποτα! Θὰ βάλουμε,

Ὁ ἥρωας τῶν ἡρώων περνᾷ μέσα ἀπὸ τὴ μηχανὴ καταστρέφοντας τὴν!

λοιπόν, μπροστὰ τῆ μηχανῆς καὶ θὰ χαροῦμε τὸ θέαμα ἑνὸς κόσμου, ποὺ κυλιέται στὸ αἷμα καὶ στὴ φωτιά!

— Γιούχουσου!, οὐρλιάζει μὲ ἐνθουσιασμό ὁ Κοντοστούπης. Διψῶ γιὰ αἷμα καὶ γιὰ φωτιά! Ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ μηχανή; Ποῦ εἶναι;

— Σ' ἕνα δωμάτιο κάτω ἀπὸ αὐτὸ ἐδῶ!, λέει ὁ Τάο Γκό!

Πιέζει ἕνα κουμπὶ πάνω στὸ γραφεῖο του καὶ ἕνα κομμάτι τοῦ πατώματος ὑποχωρεῖ ἀποκαλύπτοντας μιὰ καταπακτὴ. Μιὰ σκάλα ὀδηγεῖ κάτω.

Ὁ Κινέζος κατεβαίνει μὲ τὸν Κοντοστούπη ἔξω τοῦ βίθου. Βρίσκονται τώρα σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα μὲ πολὺ ψηλὸ ταβάνι, ποὺ στὸ κέντρο τῆς εἶναι στημένη μιὰ πελώρια μηχανή.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ μηχανή μου!, λέει ὁ Τάο Γκό. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀριστούργημά μου! Τὸ κακὸ ὁμῶς εἶναι ἕνα: ἂν χαλάσῃ καμμιά φορὰ, δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἐπισκευάσω πιά, γιὰτὶ ὠρισμένα συστατικά τῆς εἶναι σπάνια καὶ δυσεύρετα! Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ κατεβάσουμε ἐκεῖνο τὸ τὸ μοχλὸ καὶ ἡ μηχανὴ θ' ἀρχίσῃ νὰ δουλεύῃ! Σὲ λίγες στιγμές, ὁ κόσμος θὰ ἔχη μετεβληθῇ σὲ ἕνα ἀπέραντο πεδίο μάχης! Κοντοστούπη κατέβασε τὸ μοχλὸ! Σὲ σένα, τὸ γελωτοποιό τοῦ μεγάλου Τάο Γκό, ἀνήκει ἡ τιμὴ νὰ καταστρέψῃς τὸν κόσμο!

Μιά λυσσώδης μάχη ξεσπά ανάμεσα στις δύο μονάδες του αμερικανικού στρατού, μία μάχη έξοντώσεως!

Ο Κοντσοτούπης παίρνει το π.ò επίσημο ύφος του και προχωρεί προς τò μοχλό, μευμευρίζοντας:

— Ήρθε ή ώρα νά πεθά- νης, κόσμε!

Στά νύχια
του Τάο Γκό!

Ο ΝΑΝΟΣ φτάνει κοντά στο μοχλό, τόν πιάνει και γυρίζει προς τόν Κινέζο, περιμένοντας νά τού δοθή τò σύνθημα.

Μά ο Τάο Γκό δέν κυττάζει πιά προς τò μέρος του. Δέν

τού δίνει πιά καμμιά σημασία. Έχει σηκώσει ψηλά τò κεφάλι του κι' έχει στήσει τ' ατί του. Τά μάτια του είναι καρφωμένα στο κενό σαν νά βλέπουν μιá όπτασία.

— Άχά!, κάνει μιλώντας στο' έαυτό του. Έρχονται οι Ύπεράνθρωποι! Είναι τέσσερις μόνο! Ο Ύπεράνθρωπος, ο Κεραυνός, ή Άστραπή και ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο! Δέν είναι μαζί τους τά δυò παιδιά! Πώς κατώρθωσαν νά φτάσουν ως εδώ; Πώς μπόρεσαν νά βρουν τò κρησφύγετό μου; Δέν πειράζε όμως! Αυτό με εύχαριστεί!

Γυρίζει προς τὸ νάνο και διατάζει:

— Κοντοστούπη! Ἄφησε τὸ μοχλό! Θὰ ἔχουμε σὲ λίγο τὴν εὐχαρίστησι νὰ δοῦμε τοὺς ἴδιους τοὺς Ὑπερανθρώπους νὰ βυθίζουν τὸν κόσμο στὴν κατοστροφή! Οἱ ἴδιοι: οἱ προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητας θὰ σκορπίσουν τὸ θάνατο πάνω στὴ Γῆ! Χά, χά, χά! Ποτὲ δὲν ἤλπιζα νὰ πάρουν τόσο εὐνοϊκὴ τροπὴ τὰ σχέδιά μου!

Καί, μπροστά στα κατάπληκτα μάτια τοῦ Κοντοστούπη, ὁ Τάο Γκό ἀλλάζει μορφή. Γίνεται... Σιμούν! Ἕνας Σιμούν πανομοιότυπος μὲ τὸ γ.ὸ τοῦ Κεραυνοῦ!

Καί χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ νάνου!...

Ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, οἱ τέσσερις Ὑπεράνθρωποι πλησιάζουν γοργά, σκίζοντας τὸν ἀέρα σὰν τέσσερα μεγάλα πτυλιὰ. Ἔχουν βρῆ τὸν κάμπο μὲ τὸ χωριό, ποὺ τοὺς εἶχε περιγράψει ὁ Κοντοστούπη, καὶ ψάχνουν νὰ βροῦν τὸ στόμιο τῆς σπηλιάς πάνω στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ!

— Νάτο!, φωνάζει ξαφνικὰ ὁ Κεραυνός. Νὰ τὸ στόμιο τῆς σπηλιάς! Διακρίνω μπροστά του ἕνα μεγαλόσωμο Κινέζο!

Οἱ τέσσερις Ὑπεράνθρωποι προσγειώνονται καί... δέχονται μὴ τρομακτικὴ ἐπίθεσι ἀπὸ τὸν γιγαντώσωμο φρουρό τοῦ κρησφύγετου τοῦ Τάο Γκό!

Οἱ γροθιές τοῦ Κινέζου

χτυποῦν μὲ ἀφάνταστη γρηγοράδα καὶ διώχνουν τοὺς ἡρώες μας μακριά, κάνοντάς τους νὰ οὐρλιάζουν ἀπὸ πόνο!

Μὰ οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους ποὺ ὑποχωροῦν εὐκόλα! Ἀντεπιτίθενται!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ὀρμάει πρῶτος. Ἀρπάζει τὸν Κινέζο ἀπὸ τὸ σῆρο, τοῦ ἐφαρμόζει μὴ συντριπτικὴ λαβὴ ζιου - ζιτσου καὶ τὸν στέλνει νὰ κυλιστῆ πενήντα μέτρα μακριά!

Ὁ Κεραυνός τὸν ἀρπάζει δεύτερος. Τὸν στριφογυρίζει στὸν ἀέρα, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ τὸν καιρὸ νὰ συνέλθῃ καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει ἑπάνω σ' ἕνα βράχο. Ὁ Κινέζος χτυπάει πάνω στὸ βράχο μὲ τὸ κεφάλι μπροστά, βογγάει ὑπόκωφα καὶ μνει καίμητος!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ἐπεμβαίνει τότε. Τραβάει τὸ φανάρι του μὲ τὸ Στέρεο Φῶς, τὸ στρέφει πρὸς τὸν φρουρό τοῦ Τάο Γκό καὶ πιέζει τὸ κουμπάκι.

Ἕνα δυνατὸ φῶς χτυπάει τὸν Κινέζο καὶ τὸ βράχο ποὺ εἶναι πίσω του.

Αὐτὸ ποὺ ἐπακολουθεῖ εἶναι φριχτό. Τὸ κορμὶ τοῦ γιγαντα, ποὺ ἔχει χάσει τὴ δύναμι καὶ τὴν ἀντοχὴ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ δύναμι τῆς θελήσεως τοῦ Τάο Γκό, διαλύεται σὲ κομμάτια! Μαζί του διαλύεται καὶ ὁ βράχος καὶ σκορπίζονται κι' οἱ δύο μακριά, πρὸς κάθε κατεύθυνσι!

— Όλοι στη σπηλιά!, φωνάζει ο Ύπεράνθρωπος.

Μά, πριν προλάβουν να όρμήσουν προς τὸ στόμιο τῆς σπηλιάς, μὰ γνωστή μορφή προβάλλει ἀπὸ ἐκεῖ.

Εἶναι ὁ Σιμούν! Ὁ γιὸς τοῦ Κεραυνοῦ!

Τὸ Ύπεραγόρι βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά μ' ἕνα παιδικὸ χαμόγελο στὸ προσωπάκι του.

Στέκεται μπροστὰ στοὺς ἥρωές μας καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήσῃ. Καμμιά λέξι ὅμως δὲ βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι του. Ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο καταλαβαίνει ὅτι δὲν ἔχει μπροστὰ του τὸν Σιμούν, ἀλλὰ τόν... Τάο Γκό!

Τὸ δάχτυλό του πιέζει τὸ κουμπάκι τοῦ φαναριοῦ. Τὸ Στέρεο Φῶς χτυπάει τὸν ψευδο-Σιμούν κατὰστηθα! Μὰ δὲν τὸν διαλύει! Ἡ ἀντοχή τοῦ Τάο Γκό εἶναι πολὺ πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅσο νόμιζε ὁ Ἐλ ληνας!

Τὸ χτύπημα τοῦ Στέρεου Φωτὸς ἐκσφενδονίζει μόνο τὸν ψευδο-Σιμούν μακρῶς.

Ἀλλάζει μορφή! Γίνεται Τάο Γκό κοί ἐφορμᾶ σὰν ἀστραπὴ ἐναντίον τῶν ἡρώων μας!

Ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο καὶ οἱ ἄλλοι δὲν προλαβαίνουν νὰ ἀντιδράσουν. Τὰ μάτια τοῦ τρομεροῦ Κινέζου ἐξαπολύουν ἐναντίον τους τὴν τρομακτικὴ ὑπνωτιστικὴ δύναμι! του καὶ τὰ μέλη τους παραλύουν! Γίνονται ὅλοι τους ὄργανα τοῦ Τάο Γκό χωρὶς θέλησι καὶ

χωρὶς πρωτοβουλία!

Ὁ Κινέζος βάζει τὰ γέλια, γέλια σαρκαστικὰ καὶ σατανικά:

— Χά, χά, χά! Τὰ κἀμενάκια μου! Ἦρθαν μόνά τους νὰ πέσουν στὴν παγίδα! Ἦρθαν μόνά τους νὰ πέσουν στὸ λύκου τὰ δόντια! Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο με εὐχαρίστησε ἡ ἐπίσκεψίς σας, Ύπεράνθρωποι! Θὰ μὸυ κάνετε τὴν τιμὴ νὰ με ἀκολουθήσετε στὸ φτωχικὸ μου;

Μπαίνει στὴ σπηλιά. Οἱ Ύπεράνθρωποι τὸν ἀκολουθοῦν σὰν ἄψυχα ρομπότ. Ἡ θέλησί τους εἶναι ὑποταγμένη στὴν ἀτσάλινη θέλησι τοῦ Τάο Γκό.

Μπαίνουν στὸ γραφεῖο του καὶ κατεβαίνουν στὸ μεγάλο δωμάτιο, ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένη, ἡ καταραμένη μηχανὴ τοῦ πολέμου.

— Καὶ τώρα, λέει ὁ Τάο Γκό, πριν σὰς ἀναθέσω νὰ βάλετε ἐσεῖς σὲ λειτουργία τὴ μηχανή, θέλω νὰ μὸυ πῆτε ποῦ εἶναι ὁ Σιμούν καὶ ὁ Ύπερέλληνας!

«Τάο Γκό
θὰ πεθάνῃς!»

ΒΑΘΕΙΑ σιωπὴ ἀκολουθεῖ τὰ λόγια του. Οἱ Ύπεράνθρωποι παλεύουν μετὰ τὴ θέλησι τοῦ Τάο Γκό. Δὲν θέλουν νὰ προδώσουν τὰ δυὸ παιδιά. Δὲ θέλουν νὰ μάθῃ ὁ τρομερὸς Κινέζος ποῦ βρίσκονται καὶ

τι κάνουν ο Σιμούν κι' ο 'Υπερέλληνας.

Μά ο Τάο Γκό δέν έχει ἀνάγκη νά τοῦ πούν. Τό διαβάζει στή σκέψι τους!

— Χμ!, κάνει. Ὡστε ψάχνουν νά μέ βροῦν μέ μιὰ νέα συσκευή, ἔ; Πολύ καλά! Ἄς τοὺς ἀφήσουμε νά ψάχουν! Ἔσεῖς ὅμως πῶς ἀνακαλύψατε τὸ κρησφύγετό μου; Ἄ! τὸ διαβάζω στή σκέψι σας! Σὰς τὸ μετέδωσε ὁ Κοντοστούπης!

Γυρίζει πρὸς τὸ νάνο καὶ τὸν κυττάζει μέ σατανικό βλέμμα.

— Εἶσαι, λοιπόν, πῶ ἐξυπνος ἀπ' ὅσο νόμιζα!, μουρμουρίζει. Ἄς εἶναι ὅμως! Δέν πειράζει! Σοῦ τὸ συγχωρῶ, ἀφοῦ μοῦ ἔρριξες στὴν ἀγκαλιά μου τοὺς Ὑπερανθρώπους!

Γυρίζει πάλι στοὺς ἥρωές μας καὶ διατάζει:

— Καὶ τώρα, Ὑπεράνθρωπε, πήγαινε καὶ κατέβασε ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸ μοχλό! Σ' ἐ πλὴ ροφορῶ ὅτι θὰ βάλῃς ἔτσι σ' ἐ λειτουργία τὴ μηχανὴ αὐτή, πού θὰ σκορπίσῃ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς γῆς τὴ μανία τοῦ πολέμου καὶ τῆς καταστροφῆς!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, μέ τὴν ψυχὴ γεμάτη φρίκη, δοκιμάζει νά ἀντισταθῇ στὴ θέλησι τοῦ Τάο Γκό. Μά δέν μπορεῖ! Εἶναι ὑποδουλωμένος στὴν ὑπνωτιστικὴ δύναμι τοῦ σατανικοῦ Κινέζου.

Προχωρεῖ πρὸς τὸ μοχλό μέ κινήσεις ρομπότ. Ἀπλώνει

τὸ χέρι του, τὸ μυῶδες, πᾶνι-σχυρο χέρι του, πού εἶναι ἀφιερωμένο στὴν ὑπεράσπισι τοῦ Καλοῦ! Τὸ ἀπλώνει γιὰ νά ρίξῃ τὸν κόσμον στὸν ὄλεθρον καὶ στὸ αἷμα!

Μιὰ στιγμὴ ὅμως πρὶν πιᾶσῃ τὸ μοχλό, τὸ χέρι σταματάει. Μένει μετέωρον στὸν ἀέρα, ἀκίνητο!

— Κατέβασε τὸ μοχλό!, διατάζει πάλι ὁ Τάο Γκό. Κατέβασέ τον!

Μά ὁ Ὑπεράνθρωπος μένει πάντα ἀκίνητος, μέ τὸ χέρι ἀπλωμένο. Στὸ πρόσωπό του διαγράφεται σιγὰ - σιγὰ ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο!

— Θὰ ὑπακούσης, οὐρλιάζει ὁ Κινέζος, ἢ θά...

Δέν ἀποτελεῖκωσε τὴ φράσι του.

Δυὸ μορφές κάνουν τὴν ἐμφάνισι τους μέσα στὸ μεγάλο δωμάτιο. Εἶναι ὁ Σιμούν καὶ ὁ Ὑπερέλληνας!

Τὰ δυὸ παιδιὰ στέκονται μπροστὰ στὸν Τάο Γκό, κρατώντας στὰ χέρια ἀπὸ ἕνα μικρὸ μηχανήμα.

Ὁ Σιμούν — πρὶν ὁ Τάο Γκό προλάβῃ νά ἀντιδράσῃ— πιέζει τὸ κουμπὶ τοῦ Στέρεου Φωτός καὶ συγχρόνως τὸ κουμπὶ τοῦ Ὑπεράιλου Φωτός.

Ἀμέσως, ὁ Τάο Γκό βρῖσκεται κλεισμένος μέσα σ' ἕνα κλουβὶ ἀπὸ φωτεινὰ κάγκελλα!

Μέ τὸ πρόσωπο συσπασμένο ἀπὸ μανία, ὁ Κινέζος δοκιμάζει νά ἐλευθερωθῇ στέφοντας ἐναντίον τῶν καγκελλῶν τὴν τρομακτικὴ δύναμι

της θελήσεώς του.

Μὰ τὰ κάγκελλα παραμένουν ἄθραυστα!

Δοκιμάζει: νὰ στρέψη τὴ δύναμί του ἐναντίον τοῦ Σιμούν καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ. Μὰ καὶ πάλι δὲν κατορθώνει τίποτα!

Τὸ Ὑπεράυλο φῶς προστατεύει τὸ γιὸ τοῦ Κεραυνοῦ, ἐνῶ συγχρόνως πολλαπλασιάζει τὴ θέλησί του. Μιὰ ματιὰ τοῦ παιδιοῦ καὶ ὁ Τάο Γκὸ κυλιέται στὸ ἔδαφος τοῦ κλουβιοῦ, σὰν χτυπημένο ἄκριμι, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο!

— Ὑπεράνθρωπε!, λέει ὁ Σιμούν. Κατάστρεψε τὴ μηχανὴ τοῦ Τάο Γκὸ!

Ὁ ἥρωσ τῶν ἡρώων, μὲ τὸ πρόσωπο γεμάτο ἀπερίγραπτη χαρὰ, γυρίζει. Συσπειρώνεται. Δυγίζει τὰ γόνατά του καὶ τὰ τεντώνει ἀπότομα.

Τὸ κορμί του, τὸ μεγάλο, μῶδες ἄτρωτο κορμί του, σκίζει τὸν ἀέρα σὰν ζωντανὴ βολίδα!

Πέφτει στὴ μηχανὴ μὲ τὸ

κεφάλι μπροστὰ καὶ τὴν τρομπάει πέρα - πέρα, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά! Ἐπειτα, σηκώνει τὴ γροθιά του καὶ χτυπάει!

Ἡ καταραμένη μηχανή, ποὺ ἦταν προωρσμένη νὰ ἐξοντώσῃ τὴν Ἀνθρωπότητα, ἐμφυτεύοντας στοὺς ἀνθρώπους τὴ μανία τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ πολέμου, σκορπίζει καὶ μεταβάλλεται: σὲ ἄχρηστο σιδηρικό!

Καὶ τότε μιὰ τρομερὴ σκηνὴ ἀρχίζει νὰ διαδραματίζεται.

Ὁ Σιμούν συγκεντρώνει τὴν πολλαπλασιασμένη δύναμίν του, καὶ ἀρχίζει νὰ βομβαρδίζει μ' αὐτὴν ἀδυσώπητα τὸν Τάο Γκὸ μέσα στὸ κλουβὶ τοῦ Στέρεου Φωτός!

Ὁ τρομερὸς Κινέζος, ὁ φοβερὸς ἐχθρὸς τῆς Ἀνθρωπότητος, σπαρταράει καὶ οὐρλιάζει ἀνατριχιαστικά.

— Τάο Γκὸ, λέει ὁ Σιμούν, θὰ πεθάνῃς! Ἀνθρώποι: σὰν ἐσένα δὲν πρέπει νὰ ζοῦν!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Κάθε ἀναγνώστης τοῦ «Ὑπερανθρώπου» ἔχει καθήκον — τιμητικὸ καθήκον — νὰ φέρῃ στὸ περιοδικὸ καινούργιους ἀναγνώστες, καινούργιους ὁπαδοὺς τοῦ μεγάλου συμπατριώτη μας ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ!

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΙΜΟΥΝ

"Όσοι έχουν απολαύσει την τιτανομαχία ανάμεσα στον τρομερό Τάο Γκò και στον μικροσκοπικό, αλλά άκαταμάχητο Σιμούν, δέν πρέπει νά χάσουν τò τεύχος 93, πού κυκλοφορεί τήν ερχόμενη έβδομάδα με τόν τίτλο:

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΙΜΟΥΝ

Ό σατανικός Κινέζος έτοιμάζει μιá νέα εξόρμησι εναντίον τών Ύπερανθρώπων και τής Άνθρωπότητος και συγκρούεται πάλι με τò γυιό του Κεραυνού, τò καταπληκτικό Ύπεραγόρι. Άλλά δέν ξέρει ότι ύπάρχει:

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΙΜΟΥΝ

"Ένα μυστικό πού παρασύρει τόν Τάο Γκò στην καταστροφή και στό θάνατο, ένα θάνατο πρωτάκουστο και άφάνταστο!

Κανένας νά μη χάση τò τεύχος 93!

Προσοχή!

Προσοχή!

Έκυκλοφόρησε το τεύχος 3 του μεγάλου παιδικού περιοδικού που έχει κατακτήσει όλο τον παιδόκοσμο της Ελλάδος.

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

Το τεύχος 3 είναι ανώτερο από τα δύο πρώτα σε δράσι, σε πλούτο εικόνων, σε εμφάνισι! "Όσοι δὲν προλάβετε, τρέξτε να αγοράσετε το τρίτο τεύχος του περιοδικού σας!

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

Διαδώστε όσο μπορείτε το περιοδικό σας! Πρέπει να μη μείνη Ἑλληνόπουλο πού να μη γίνη ἀναγνώστης του! "Έτσι, θα συντελέσετε κι' ἑσείς στο να γίνεται «Τό Δικό μου» ὄλο και πιό τέλειο και πιό πλούσιο!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 12ος — Άριθ. τεύχους 92 — Δρχ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα
21 Ν. Συύνη Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός
38. Προϊστ. τυπ.: Α. Χατζηχασιλίου Τατσούλων 19 Ν. Συύνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία Δρχ. 100	Έτησία Δολλάρια 4
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 2

Προσοχή

Μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρουν όλοι οί αναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν να τους στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει να στέλνουν και τὰ ταχυδρομικά έξοδα, που είναι 50 λεπτά για κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 Δρχ. καινούργιος. Για να σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 Δρχ.

3) Η διβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 Δρχ.

4) Παρακαλούνται οί αναγνώστες να βάζουν τὰ σωστά γραμματόσημα στα γράμματά τους, γιατί αναγκαζόμαστε να τὰ πληρώνουμε έμεις διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Όλα τὰ γράμματα και τὰ ταχυδρομικά δέματα και οί επιταγές να στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήνας

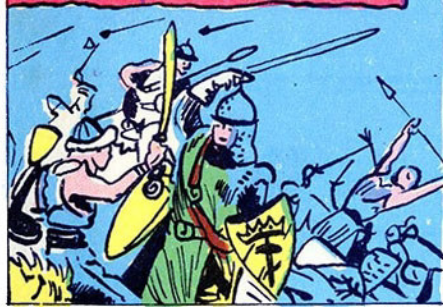
ΧΙΛΙΑ ΚΑΣΤΡΑ ΕΙΧΑΝ ΓΙΝΕΙ ΔΙΚΑΤΟΥΡΟΥΣΕ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ, ΠΙΝΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΓΛΕΝΤΟΝΤΑΣ!

ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΙΑ ΥΠΟΔΟΥΛΗ ΚΑΤΟ ΑΥΤΗ ΦΤΕΡΝΑ ΤΟΥ, Ο ΤΣΕΓΚΙΣ ΧΑΝ, ΕΣΤΡΕΦΕ ΤΙΣ ΚΑΤΑΡΤΗΤΙΚΕΣ ΦΑΛΑΓΓΕΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ!

ΟΡΜΗΣΑΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΡΟΣΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΦΡΟΝΙΑ ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΠΕΦΤΟΥΝ ΣΕ ΕΡΕΙΡΙΑ, ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΕΣ ΟΡΔΕΣ ΤΟΥ ΤΣΕΓΚΙΣ ΧΑΝ!

ΜΑ ΤΕΛΟΣ ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΟΝΕΙ-ΠΕΡΟΥ, Ο ΤΣΕΓΚΙΣ ΧΑΝ, ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ ΓΥΙΕ ΜΟΥ, ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΟΤΙ ΚΑΠΟΙΟ ΚΑΚΟ ΘΑ ΒΡΕΘΗ ΣΤΟ ΟΡΟΜΟ ΜΟΥ.

ΔΙΝΟ ΣΕ ΖΕΝΑ ΤΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΝ ΜΟΥ, ΓΥΙΕ ΜΟΥ!
ΕΓΩ ΘΑ ΓΥΡΙΣΩ ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΜΟΥ!

ΜΑ ΤΑ ΑΣΤΡΑ ΒΓΗΚΑΝ ΑΛΛΗΘΙΝΑ! ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ, ΠΕΘΑΝΕ Ο ΤΣΕΓΚΙΣ ΧΑΝ, ΜΟΥ ΗΕ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΗΣΕ ΠΕΝΤΕ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ!